

brat *frančišek* 1

- Duh Assisija
- Srečanje z drugačnostjo
- Pogovor: s. Lojzka Fučka
- Pokrajinski kapitlji
- Podaj mi roko
- Slovenski Camino
- S kolesom v Kelmorajn

Tisti so zares
miroljubni, ki iz ljubezni
do našega Gospoda
Jezusa Kristusa ohranijo
mir na duši in telesu ob
vsem, kar trpijo na tem
svetu (FOpom 15).

- 3 **Urednikova beseda**
- 4 **Frančiškova duhovnost**
Duh Assisija je veličasten
DUH ASSISIJA 2014
»... da bi Ljubezen bila ljubljena«
- 12 **Naša evangelizacija**
Srečanje z drugačnostjo
- 14 **Iz naših družin**
Pogovor: s. Lojzka Fučka
In naj molijo za rajne:
s. Vida Žižek (1963–2014)
Tukaj sem, poklical si me, Gospod!
Janez Jenko – prvi koprski škof
- 24 **Frančiškov svetni red**
Pokrajinski volilni kapitelj Frančiškovega svetnega reda (OFS) Ljubljana
Volilni kapitelj v PS OFS Štajerske
KB OFS Vipavski križ
Slovesne obljube v KB Kamnik
Obljube Frančiškovih pri Mariji,
Materi usmiljenja v Mariboru
Obljube Frančiškovih otrok Maribor – sv. Jožef
Obljube Frančiškovih otrok v Repnjah
- 33 **Mladi Frančišku**
Podaj mi roko 2014 Vi vsi ste bratje
Vikend FRAMA
Frančiškovi otroci v Adergasu
Strokovna ekskurzija na Poljsko
- 40 **Razvedrilo**
Nagradni okvir
- 41 **Korenine in sadovi**
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (15)
- 42 **Sveta dežela**
Novice iz Svete dežele
Moj slovenski Camino
V Ameriko po Baragovi poti
S kolesom v Kelmorajn

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (OFS)
V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj:

Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbff/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Jernej Kurinčič OFM (glavni in odgovorni urednik)

Peter Skoberne FSR (naslovnica)

sestre FMM (Naša evangelizacija)

Metod in Mateja Trajbarič FSR (Frančiškov svetni red);

Prispevke za rubriko FSR pošljite na e-pošto:
metod.trajbaric@fsr.si

Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo)

NS FRAMA (Mladi Frančišku)

Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)

Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)

Benjamin Tomažič (Napovednik)

Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:

Aleš Porenta

Fotografija na naslovnici:

Zima, internet

Fotografije:

Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk:

Tiskarna Pleško, Medvode

Naklada:

2300

Naslov uredništva:

Küzmičeva 6, SI-1000 Ljubljana; tel.: 0590-717-25

ali 040-644-164;

E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si;

faks 01 24 29 313;

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije,

Prešernov trg 4,

1000 Ljubljana

TRR 5156-2420-1900-4608-820 Raiffeisen banka d.d.

Maribor; sklic na 00 700-15

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Dragi bratje in sestre!

No, zdajle ste se pa načakali. In vsega je kriv vaš brat urednik – pisci so pridno pošiljali prispevke in slike, tiskarna je bila v stalni pripravljenosti, a on se kar ni mogel odtrgati od župniških početij! 80-letni jubilej naše ljube gospe Bežigrad ni mačji kašelj in to se je poznalo tudi pri času, ki ga je urednik lahko namenil za našega papirnatega bratca – žal! Oprostite. Tako je zadnja lanska šte-

vilka izpadla, s to pa začnemo nov letnik revije. Povezanost celega sveta bomo najprej začutili ob spominjanju na Duha Assisija. S. Barbara nam bo predstavila, kako zelo drugače se živi drugje na svetu; in ob zapisanem bomo lahko ugotovili, kako so včasih naša vsakodnevna razburjanja dejansko precej plitva in nepravilna. Od znanih članov Frančiškovega svetnega reda je tokrat pred nami škof Janez Jenko. Ustavili se bomo ob pokrajinskih kapitulih naših regij, nato pa se še skupaj veselili obljub v KB Kamnik. Mladina se je zbirala ob Frančiškovem zgledu na duhovnih vikendih in srečanjih »Podaj mi roko«. Iz svete dežele pa na začetku nekaj novic, da bomo lahko bolje čutili s tamkajšnjimi kristjani – v njihovi radosti in preizkušnjah. Potem pa na Camino po Sloveniji, pa po Baragovi poti in s kolesom v Kelmorajn – seveda ne zgolj na potep, ampak na romanje! Naj vas branje razvedri, razveseli in duhovno spodbudi.

*Mir in dobro
p. Jernej*

Duh Assisija je veličasten

POSTAJA TIŠJI, A PRODIRA
V EVANGELJSKE GLOBINE ...

28. OBLETNI MOLITVENI DAN v duhu Assisija za mir pravičnost in ohranitev stvarstva letos ni privabil v Frančiškovo mesto kaj dosti več ljudi, kakor jih pride ob običajnih koncih tedna, ko je v Assisiju v tem času še vedno gneča ... Po tridnevnem dogajanju, ki je bilo sestavljeno iz molitve, pričevanj in romanja k Mariji Angelski, bi neprizadeti obiskovalec letošnjega 28. molitvenega srečanja v duhu Assisija lahko skomignil z rameni in dejal: Nič posebnega, nobenega manifesta, nobenih fanfar, nobene pisane množice predstavnikov različnih verstev ... Tisti pa, ki smo od blizu in zavzeto spremljali dogajanje v osrčju samostana Sacro Convento (Sveti samostan) in bazilike Marije Angelske, smo lahko videli in začutili kako »asiški

izvir«, kakor je duh Assisija imenoval papež Janez Pavel II., vedno bolj prodira v evangelijske globine. Vse, kar je bilo v Assisiju že tolikokrat izsanjano, povedano, zapisano, kar je bilo že tolikokrat videno, je potrebno tudi resnično sprejeti, doumeti, razumeti, ponotranjiti, spremeniti v življenje ..., je že ob svojem prvem obisku Assisija poudaril papež Frančišek.

Na letošnjem srečanju ni bilo pape-

ža Frančiška, a je bil vseeno močno prisoten

Papež Frančišek je bil navzoč prek filma z naslovom ASIŠKI OBOK, ki smo si ga udeleženci srečanja prvi dan ogledali v papeškem salonu Svetega samostana. Imeli smo kaj videti ... Film, ki so ga na željo asiškega škofa msgr. Domenica premierno predstavili ob začetku molitvenega srečanja, je pravzaprav reportaža o prvem obisku papeža Frančiška v Assisiju za Frančiškovo leta 2013. Ob ogledu filma smo se prepričali v resničnost papeževih besed: Kdor ne živi evangelija, ni kristjan. Ob obisku Assisija papež Frančišek ni ostal pri lepih besedah in spodbudah, ampak je kot njegov sveti vzornik Frančišek Asiški šel med najbolj uboge. Pretresljivo je bilo videti, kako se papež družil z najbolj prizadetimi otroki in mladostniki v Serafinski ustanovi. Ob nerazumljivih krikih teh trpečih mladih ljudi, ki so po-

polnoma odvisni od drugih, papež hodi med njimi, jih boža, z njimi govori ... In pozneje v govoru pove: »Tukaj v teh trpečih mladih ljudeh se dotikamo Kristusovega trpečega telesa.« Papež Frančišek v Assisiju tudi ne sede za bogato obloženo škofovo mizo, prav tako se ne odzove povabilu Frančiškovih bratov, da bi jedel v njihovi veseli družbi. Papež izbere obednico Karitasovega centra za reveže in z njimi obeduje. Odpove se tudi blišču asiških cerkva in se napoti v občinsko poročno dvorano, ker hoče opozoriti na velike probleme zakoncev in družin ter na pogubne moderne vplive na družino. S naštetimi in še mnogimi drugimi potezami je papež Frančišek v Frančiškovem mestu pokazal, kaj je duh Assisija, pokazal je korake, ki jih moramo delati, da bo duh Assisija živ – to so evangelijski koraki našega Gospoda, ki jih je v Assisiju naredil sv. Frančišek.

Frančišek Asiški nas prek papeža Frančiška vabi, da bi duh Assisija živeli tako, da bi »beseda postala meso«: duh Assisija ni samo v molitvi, postu, romanju in lepih besedah, ampak je tudi in predvsem v dejanjih, v resničnem približanju sočloveku in v odpovedi, ki se čuti v mojem življenju, v življenju tistega, ki mu pomagam, in v življenju sveta ...

Molitev za mir je potekala na več krajih

Romali smo iz Svetega samostana v križni hodnik, pa na grob sv. Frančiška, nato k Mariji Angelski v Porcijunkulo, pa spet nazaj v Assisi. V molitvi se je prepletalo petje z obdobji svete tihote, različnimi prošnjami in molitvami posameznih predstavnikov različnih verstev. Bilo pa je (zadnji dan) tudi študijsko srečanje, kjer nismo mogli mimo aktualnih vojn in tolikega trpljenja ljudi danes, na pragu

tretjega tisočletja. Vsem je več ali manj jasno, da je mir veliko več kot le odsotnost vojne. Pa vendar se človek sprašuje, od kod in zakaj danes toliko vojn, toliko fundamentalizmov. Zakaj voditelji mnogih narodov in ljudstev izbirajo vojno namesto dialoga? Mar so nosilci vojne industrije res močnejši od voditeljev narodov? Mar so prekupecvalci in trgovci z orožjem res tako vplivni in nasilni? Poleg velikih vojn žal tudi male vojne ne prenehajo. Še kako so tudi danes resnične »asiške besede« papeža Janeza Pavla: »Preden eksplodira katera koli bomba, se začne vojna v človekovem srcu.«

Vsi smo otroci očaka Abrahama

To je bil tudi glavni naslov in rdeča nit letošnjega molitvenega srečanja. To je bil naslov razstave umetnikov različnih verstev v samostanskem križnem hodniku, študijsko srečanje zadnji dan pa je bilo prav tako bilo uglaseno na to temo. Na srečanju so spregovorili predstavniki muslimanov, kristjanov in judovske verske skupnosti. Bilo je zanimivo poslušati teologe različnih verstev, ki so izzveneli v skupni misli, da je duh Assija pot in da je seveda tudi kultura dialoga in medsebojnega spoštovanja pot, po kateri hodimo

in zorimo. In mi smo danes tisti, ki gradimo za prihodnost. Mi smo odgovorni za jutrišnji dan, za prihodnje generacije, ki bodo na zdravih in močnih temeljih naredile nove in odločilne korake v kulturi medverskega dialoga in prizadevanjih za mir in ohranitev stvarstva.

Prav to pa je preroško napovedal papež Janez Pavel II. na prvem molitvenem srečanju leta 1987, ko je na Frančiškovem grobu dejal, da je »DUH ASSISIJA PRELEPO ZNAMENJE BODOČNOSTI«.

p. Janez Šamperl, OFMConv

Duh Assisija 2014 »... da bi Ljubezen bila ljubljena«

Pri bratih kapucinih v Celju je bilo v soboto, 25. oktobra 2014, izredno živahno. Potekal že 28. dan duhovnosti, imenovan Duh Assisija, ki ga vsako leto pripravlja Frančiškova konferenca in njena komisija za vzgojo in duhovnost.

Zdaj že sveti papež Janez Pavel II. je v Frančiškovem rojstnem kraju Assisiju dne 27. oktobra 1986 zbral predstavnike vseh svetovnih verstev k molitvi za mir. Duh Assisija je postalo gibanje molitve in dela za mir v duhu sv. Frančiška Asiškega. V tem duhu se vsako leto zberejo bratje in sestre, ki živijo Frančiškovo karizmo, člani OFS (Frančiškovega svetnega reda) in drugi verniki, da bi prosili Gospoda za mir v svetu in za mir v svojih srcih.

Geslo letošnjega dneva je bilo »... da bi Ljubezen bila ljubljena«. Izbrano je bilo zato, ker smo na pragu leta posvečenega življenja, ki ga je razglasil papež Frančišek. Ljubezen je v srcu poklicanosti vsakega

posvečenega brata in sestre. To je močno čutil tudi sv. Frančišek Asiški. V Legendi treh tovarišev je opisan dogodek, ko je Frančišek hodil okoli cerkvice Marije Angelske ter glasno jokal in tarnal. Neki pobožen mož ga je vprašal, zakaj tako joka, in Frančišek je odgovoril: »Objokujem trpljenje mojega Gospoda Jezusa Kristusa.« Iz tega odgovora je kasneje nastala podoba jokajočega sv. Frančiška, ki si briše solze in ihti, ker Ljubezen ni ljubljena. Tudi nas vernike in še posebno posvečene brate in sestre bi moralo pretresti, da danes Bog ni poznan in ni ljubljn. Silna Božja Ljubezen do nas ljudi,

ki je šla do konca, do smrti na križu, ni poznana, ni sprejeta in nas ne nagovarja. Kako to? Ali je človeško srce že tako otopelo in v njem ni več prostora za Boga? Žal vsakodnevne novice in slike iz naših medijev to sporočajo. Človek ni sprejel ljubezni svojega Stvarnika, ne ljubi niti sebe niti svojega brata ali sestre. Zato je še kako potrebna molitev za mir, ki nas poveže z Gospodom, izvirom Miru. Samo v Njem se naše srce lahko umiri, se spravi seboj in poda roko miru sočloveku.

O globoki povezanosti sv. Frančiška z Ljubenzijo je govoril tudi predavatelj dneva p. Stane Zore, ljubljanski nadškof. Dejal je, da se sv. Frančišek ni ustavil ob tem, da Božja Ljubezen ni poznana, »pač pa je iskal razne načine, kako naj ta Ljubezen postane ljubljena. Dobil je naročilo: »Popravi mojo cerkev.« Tudi mi naj bi popravljali Cerkev po Frančiškovo. On ni šel učiti druge, kaj naj naredijo, naredil je to, kar je mogel sam, s »prenašanjem kamnov«. S tako ponižnostjo je lahko stopil pred vsakega brez obsojanja, brez potrebe, da bi bil učitelj. Spoznal je, da mora in sme v Cerkvi živeti evangelij.«

Dan Duha Assisija je bil zelo pester in bogat. Na začetku sta nas zbrane v cerkvi sv. Cecilije pozdravila celjski

škof Stanislav Lipovšek in novoimenovani ljubljanski nadškof p. Stane Zore. Nato smo začeli s skupnim češčenjem Najsvetejšega, ki so ga pripravile sestre ŠSFKK in mladi. Sledilo je omenjeno predavanje p. Staneta Zoreta in kratka predstavitev sv. Ludvika IX., zavetnika tretjega reda. V kratkem kvizu smo ugotovili, da svetnika še ne poznamo dovolj dobro, in da bo 800-letnica njegovega rojstva še kako dobrodošla, da bi svetnika bolje spoznali. Zbrane je pozdravil tudi p. Milan Kos, OFMConv, predsednik Frančiškove konference. Ob tej priložnosti smo Frančiškovi redovi novoimenovanemu ljubljanskemu nadškofu izročili tudi voščila in darilo.

V veselem razpoloženju smo se nato zbrali v samostanski obednici in v križnem hodniku ter pri živahnem srečanju ob mizi okušali dobrote naših velikodušnih gospodinj, ki so skuhale odlično enolončnico in napekle peciva. Popoldne smo se razšli na tri konce. Ena skupina je šla s p. Metodrom Benedikom, OFMCap na vrh Miklavškega hriba, si ogledala cerkvico in panoramo Celja. Druga skupina se je pustila v knežje mesto ter si ogledala Marijino cerkev in stolnico sv. Danijela. Tu nas je tudi

sprejel celjski opat Marjan Jezernik in nam predstavil cerkev in njeno zgodovino. Tretja skupina je ostala na Bregu v kapucinskem samostanu za molitev, podrobnejšo predstavitev sv. Ludvika IX. in ustvarjalno delavnico. Ob 15h pa smo se spet zbrali v župnijski cerkvi in srečanje sklenili s sv. mašo, ki jo je daroval p. Stane Zore, ljubljanski nadškof, z duhovniki.

Pri darovanju so predstavniki raznolikih vej Frančiškove duhovnosti prinesli v dar simbol svojega reda in kratko predstavili svojo karizmo.

KRUH – ŠSFKK:

Gospod, Ti nam vsak dan daješ kruh življenja, da bi v Tebi resnično živeli. Šolske sestre svetega Frančiška Kristusa Kralja ti na oltar prinašamo kruh, narejen iz ljubeznijo tistih, ki se dan za dnem tru-

dijo za skupno dobro. Pomagaj nam, da bi okrepljeni nebeškim kruhom bili drug drugemu vedno znamenje tvoje dobrote.

VINO – OFS:

Bratje in sestre Frančiškovega svetnega reda prinašajo vino kot simbol skupnosti, ki jo poživlja udeležba pri Kristusovi krvi. »Vino poživlja srce in razveseljuje dušo, če ga piješ o pravem času in zmerno,« pravi modri Sirah. Poleg naravnega pomena vina je prisoten predvsem nadnaravni, ko se na daritvenem oltarju vino spremeni v kri našega Gospoda Jezusa Kristusa. Tako kot je vino narejeno iz mnogih jagod, ki dajo ob skrbni negi žlahtno vino, tako je njihova skupnost verujočih sestavljena iz mnogih bratov in sester, ki skupaj oblikujejo dragoceno družino učencev, ki hodi za Jezusom po stopinjah očeta svetega Frančiška. Poživljeno srce in vesela duša naj bosta prepoznavni znamenji te skupnosti.

SVETO PISMO – OFMCap:

»Vodilo in življenje manjših bratov je spolnjevanje svetega evangelija našega Gospoda Jezusa Kristusa z življenjem v pokorščini, brez lastnine in v čistosti.« Gospod, bratje kapucini ti na oltar prinašajo evangelij, Sveto pismo, v želji, da ne bi bil le zaprašen muzejski eksponat na naših policah, temveč vir žive vode, žive Besede – Tebe, ki nam daješ svoj MIR.

KONSTITUCIJE - FBS:

Predstavnica sester Frančiškank Brezmadežnega spočetja drži v rokah Konstitucije njihove ustanove. Vsak kristjan in tako tudi vsaka redovnica in redovnik smo poklicani k življenju po evangeliju. Nas, Frančiškove brate in sestre, še tesneje povezuje Frančiškova duhovnost, njegovo Vodilo za prvi in tretji red. Vsaka ustanova pa ima še svoje lastno pravo, ki nam natančneje določa in nas usmerja, kako živeti evangelij. Vsak izmed nas se je z zaobljubami zavezal, da bo živel po Vodilu in Konstitucijah svoje ustanove. Skupaj s svetim Frančiškom se podajmo na pot miru in prispevajmo svoj delež, da bo Ljubezen ljubljena.

SANDALI – OFMConv:

Sandali so preprosti in praktični. Služijo nam, da lažje hodimo in nam lajšajo naše poti. Nebeški Oče, minoriti – Frančiškovi manjši bratje, ti te sandale prinašajo kot simbol in znamenje, da želijo hoditi za Tvojim Sinom Jezusom Kristusom, po poti, ki si jim jo Ti pripravil. Naj nas vedno spominjajo, da si Ti naša moč in opora, ki nam s svojo ljubeznijo lajšaš naše življenjske korake.

GLOBUS - FMM:

Sestre frančiškanke Marijine misijonarke prinašamo globus, ker predstavlja našo misijonsko karizmo. Pred Gospoda želimo položiti vse ljudi sveta, h katerim smo poslani, da bi jim prinesle veselo oznanilo Jezusa Kristusa. Kot Marija, v veselju in preprostosti, hitimo k ljudem, posebno k tistim, ki jih luč vere še ni dosegla, in jim s svojim življenjem želimo pokazati, kako jih ljubi Gospod.

KITARA – FRAMA:

Kitara je instrument, ki združuje Frančiškovo mladino, nas razveseljuje in zbližuje. Najlepši trenutki so tisti, ko skupaj s prijatelji Bogu zapojemo in zaigramo iz srca. Gospod, prinašamo ti kitaro v zahvalo, da nam daješ pravo veselje v življenju, in v prošnji, da bi znali pogumno širiti Tvojo Ljubezen.

Na dan srečanja Duh Assisija smo začeli enoletni projekt molitve in dela za mir. Molitvi se bodo pridružile samostanske skupnosti in župnije, v katerih delujejo Frančiškovi bratje in sestre ali člani svetnega reda. Ideja o potovanju oljenke miru je nastala na lanskem srečanju na Brezjah. Oljenko, ki smo jo prižgali pri pozdravu miru, je kot prva sprejela skupnost sester FMM v Celju in skupaj z župnijo prosila za dar miru. Zdaj oljenka potuje po Sloveniji. Molitev in delo za mir bosta tako povezala vse Frančiškove redove in občestva v letu posvečenega življenja, ki se je pričelo 30. novembra 2014, na prvo adventno nedeljo, s slovesnim bogoslužjem v baziliki sv. Petra v Vatikanu.

Po sv. maši smo udeleženci prejeli še robček z napisom gesla srečanja, ki nas bo spominjal na ta lep dan in vabil k resnični ljubezni in hvaležnosti za zastonjsko Božjo Ljubezen.

s. Mojca Korošec, fmm

Nekaj odzivov udeležencev:

»Najbolj me je nagovorilo samo geslo. Ljubezen ni ljubljena. Sem razmišljala, kako in kdaj Ljubezen ni ljubljena. Začutila sem, da takrat, ko spregledam Jezusovo Ljubezen, njegov pogled, ki se usmiljeno in blago obrača k meni. Ko Ga spregledam, mu ne verjamem in ne zaupam. On me pa ljubi in želi imeti ob sebi. Še druge besede, ki mi ostajajo, so »ne zadostuje« (roman *Božji ubožec*). Gospod je sv. Frančišku na vsa njegova dobra dela nekako odgovoril, da to ne zadostuje. »Spusti se k moji cerkvi.« To je tudi klic meni, da se spustim k sočloveku, tja, kamor On želi. Saj vse, kar storimo lepega in dobrega svojemu bližnjemu, storimo Jezusu. Imeti občutljivost za človeka. Kar si želiš zase, poskušaj storiti drugim. Vse te sposobnosti prihajajo od Gospoda – ni v moji moči, da tako delam, Ljubezen in usmiljenje ti prihajata od Gospoda. Poleg tega so me nagovorili nasmejani obrazi, bratstvo in sestrstvo, ki sem ga čutila med člani Frančiškove široke družine, veselje, preprostost ... « (Mihaela Kotar, študentka)

»Letošnji Duh Assisija je bil zame izredno lep, duhovno bogat dan. Vse skupaj je bilo v duhu sproščenosti, domačnosti in preprostosti. Lahko pa smo tudi zaznali lepoto in veselje nad tem, da smo in da se sopet vidimo.« (br. Marjan Potočnik, OFMCap)

»Letošnji Duh Assisija je bila zame prva takšna izkušnja, saj še nikoli nisem sodelovala pri takšnem dogodku. Na srečanju sem posebno

doživela druženje po češčenju, ko smo se družili ob kavi in čaju. Ljudje so bili tako sproščeni, hiteli so drug k drugemu, se pozdravljali, smejali in zelo sproščeno klepetali. Polna cerkev ljudi, ki sodelujejo pri češčenju, in njihovi obrazi, ki jih krasi nasmeh, tako je bilo popoldne pri sv. maši. Ja, polna cerkev, tako kot je bilo včasih, ko sem bila mlada. V meni je bila tista napetost, ki jo človek čuti, ko pričakuje skromno darilo, ki ti ga bo dal nekdo, za katerega čutiš, da te ima rad. Imeti rad ljudi, biti srečen, ko gledaš druge, da so srečni. Ne vem, zakaj je bila moja pozornost ta dan usmerjena v opazovanje redovnic in duhovnikov. Mogoče zato, ker jih je bilo toliko na enem mestu, ki mi je blizu. Rada imam cerkev sv. Cecilije in sem vesela, da je bila po mojem mišljenju ta dan okrašena z dobrimi ljudmi, kot že dolgo ne.« (Ana Strnad, sodelavka Karitas in članica OFS)

»Na srečanju Duh Assisija, sem si najbolj zapomnila besede p. Staneta, da ubožstvo pomeni, da nisi navezan na stvari, da nimaš nič v lasti, nič v oblasti. Zelo mi je bila všeč tudi ustvarjalna delavnica, kjer smo se na res preprost način – igranje s papirjem, imeli zelo lepo. Sproščeno smo klepetali in se učili drug od drugega.« (Josipa Jurić, prednovinka FMM)

Srečanje z drugačnostjo

Ko sem pred desetimi leti odšla iz Slovenije, sem vedela samo to, da grem v Mehiko in da bom že tam izvedela, kako naprej. Mnogi so hoteli iti kar z mano, ker so poznali Mehiko po fotografijah ali po mehiških nadaljevanjih. Vsi vemo, da življenje ni pravljica, vendar pa ima nekaj skupnega ravno v boju z različnimi preprekami. Tako se je moja misijonska pot (kot marsikatera druga) začela s spoznavanjem drugačnosti. Kot si lahko predstavljate, je vse drugačno – jezik, hrana, stavbe, podnebje, običaji, transport, način mišljenja ...

In tako se je začelo. Ko se zaveš, da je tvoje znanje jezika na ravni otroka, se moraš potruditi, da »odrasteš«. Začne se s čisto preprostimi stavki: lačen, žejen, zaspan ... in poteče kar nekaj časa, da se lahko začneš pogovarjati in z besedami izraziti, kdo si. Seveda je tu prostor za napake, za smeh, za frustracijo, pa tudi za zaprtost vase. Zgodi se, da si v svoji glavi še tako lepo zamisliš stavek, če pa ga ne poveš s pravim naglasom, te

kljub temu debelo gledajo, dokler ne »pogrunta« kaj si hotel povedati. In povsod se najdejo osebe z veliko potrpljenja in druge nepotrpežljive in je čisto odvisno od sreče, na koga naleti. Otroci so tu najbolj iskreni in ti rečejo: »Tako si velika in tako slabo govoriš.« Pa še res je.

To pomeni, da se je misijonska pot začela s krizo in v povezavi s pravljico je to prvi zmaj, s katerim se moraš spoprijeti. Vemo pa tudi, da v pravljici glavni junaki vedno zmagajo, pa čeprav malo osmojeni.

Moja prva izkušnja pastore je bila z otroki z ulice, pri njih sem spoznavala veliko bolečino zavrnjenosti in nespre-

jetosti. Sprva od svojih lastnih družin in nato od družbe. Tuj jezik je izziv, sleng teh otrok in najstnikov pa je predstavljal še veliko večjo oviro. Še sreča, da obstaja tudi neverbalna komunikacija in se je dalo zmeniti tudi z mimiko, rokami in s celim telesom. Otroci z ulice te najprej preizkušajo, iz kakšnega testa si in kaj preneseš ter česa ne. Sami neprestano doživljajo zavračanje in zato bo velikokrat prva reakcija ravno zavrnitev, da vidijo, kako ti to preneseš. Po opravljenem »izpitu« ti pa počasi začenjajo zaupati.

Ko zdaj gledam nazaj na prehojeno pot in se mi pred očmi prikazujejo njihovi obrazi, se sprašujem, ali so še na tem svetu ali pa so že na drugem svetu, kjer ni bolečine zavrnjenosti in nesprejetosti. V desetih letih se je nabralo kar precej obrazov in veliko imen, ki so v mojem srcu zapustili neizbrisno sled.

Beseda Jezusa Kristusa nam obljublja stokratno povračilo, če smo vse zapustili zaradi Njega. Poleg tega, da sem v Mehiki odkrila kar nekaj družin, ki so me vzele za svojo, sem postala tudi mama prenekateremu najstniku. Velikokrat sem se pohecala, da sem posvojena mama. Navadno odrasle osebe posvojijo otroke, pri meni je bilo pa ravno obratno, otroci so me posvojili.

V srečevanju z drugačnostjo je najpomembnejše, da jo znamo sprejeti s

spoštovanjem, da ne sodimo in se ne počutimo vzvišene. Ob strani moramo pustiti vse predsodke, iti ven iz sebe in drugega srečati z vso ponižnostjo, da ne bomo odbili ravno tistih, ki so najbolj potrebni naše pomoči.

Če me kdo vpraša, kaj mora storiti, da bi se pripravil na misijone, mislim, da je najpomembnejše, da začne delati na sebi. Ne morem iti na srečanje z drugimi, če ne vem, kdo sem in kje so moje šibke točke. Pripravljena moram biti na krizo in bolečino, ki mi pomagata pri rasti. Kot pravi Jezus: »Naj vzame svoj križ in hodi za menoj.«

Za zaključek lahko rečem le: Bogu hvala za vse izkušnje, za vsa srečanja, ki so me oblikovala. Hvala pa tudi za molitve vseh tistih, ki dan za dnem molite za vse misijonarje.

s. Barbara Čuk, fmm

Pogovor: s. Lojzka Fučka

V zgornjem delu Vipavske doline v bližini Ajdovščine leži vasica Cesta, kjer domuje Frančiškova sestra Lojzka Fučka. Njena vas je na večnem prepihu, kajti burja skrbno pometa kraje, poti, dvorišča, skozi katere vihra na svojem pohodu s pobočij Gore in Nanosa. Tu živi rod trdoživih, dobrih in Bogu zvestih ljudi in tu začutiš, da tudi njih prevetrjuje in očiščuje ledeni veter, ko s sabo odnaša vso navlako in turobne misli. Res so tod ljudje drugačni od prebivalcev ostalega dela Goriške pokrajine. Delavni so, požrtvovalni in solidarni, še posebno zdaj, ko so neprijazne razmere v domačem gospodarstvu mnoge ljudi oropale pravice do dela. Njihovi domovi so skromni in vsi brez izjeme kažejo hrbet zaganjanju vetra. Na balkonih in v vrtovih pred novejšimi hišami pa se v teh blagih jesenskih dneh še vedno bohoti cvetje. Stare kamnite hiše se tesno oklepajo druga druge, njih strehe kljubujejo viharjem, ki se pogosto znašajo nad dolino. Takšne so kot njihovi prebivalci – trdni so, vztrajajo v dobrem in ne klonejo pred tveganji in izzivi, ki ga prinaša življenje.

Takšna je tudi naša **s. Lojzka Fučka iz KB OFS Vipavski Križ**, ki jo tokrat predstavljamo. Dolga leta je bila predsednica KB in je tudi članica sveta Pokrajinskega bratstva Koprške škofije. Kdo ne pozna te zveste in skromne pričevalke Frančiškove duhovnosti, ki je že mnogo let razpeta med svojim domom, bratstvom in kapucinskim samostanom v bližnjem Vipavskem Križu.

Ni je bilo lahko prepričati za pogovor in objavo članka v naši reviji. In vztrajno prigovarjanje je slednjič le ponižno pri-

stala, in ko sem ji povedala, da je za intervju zaprosila s. Mateja Trajbarič, se je na široko razgovorila.

Na Cesto se je omožila, ko ji je bilo 22 let. Prišla je s Tabra, srednjeveškega naselja, ki ždi na gričku nad Dornberkom. Rodila se je leta 1937 v družini Čotar kot četrta izmed devetih otrok. Njenih sedem sester še živi, le brat je predlani odšel v večnost.

Njihovo družinsko načelo je bilo **delo in molitev**. Vsa družina se je vsak dan zgodaj zjutraj in ob vseh vremenih podajala k sv. maši v dolino v župnijsko cerkev sv. Danijela. Bilo je več kot dvajset minut hoda v vsako smer. Otroci so šli na pot največkrat bos in ko je deževalo, so si glave in ramena pokrivali z žakljevino, dežnika sta premogla le mama in tata. Spominja se, kako jo je nekoč, ko je sneg pobelil Goriško, mama obula v očetove visoke gumijaste škornje in ogrnila v veliko kamizolo, da je cmoknila na tla, brž ko je uspela narediti par korakov. Njeno otroštvo sta zaznamovala vojna in pomanjkanje, vendar so spomini nanj kljub vsemu vedri. Najlepše ji je bilo, ko je v šoli pela in lepo deklamirala, da je smela nastopiti celo ob obisku pisatelja Franceta Bevka. Sicer pa sta si s sestro Jelko ob večerih dajali duška s pesmijo pred domačo hišo, da so se mimoidoči vselej

radi pomudili in prisluhnili njunima zvonkima glasovoma. Ljubezen do glasbe in petja je izživela tudi v Križu, ko je nekaj let pela na cerkvenem koru.

Pri Čotarjevih niso bili le izvrstni pevci, bili so tudi zvesti molivci. Rožni venec je vsa družina molila zvečer in izmolila kar dva duhovna poklica. Sestra njene stare mame je bila uršulinka v Gorici in prav na 50-letnico njene posvetitve je Lojzkina mlajša sestra Boža vstopila v samostan šolskih sester de Notre Dame. Danes živi na Podutiški v Kosezah, kjer v župniji daruje svoj glasbeni talent Bogu v čast in v dobro tamkajšnjim ljudem. Lojzka je vdova že celih sedemnajst let. Z možem Ladom sta bila obdarovana s tremi otroki, dvema hčerama in sinom, ter šestimi vnuki, ki jo razveseljujejo in ji krajšajo dneve.

Vsak mesec odhaja z brati in sestrami na Sveto Goro k molitvi za duhovne poklice. V svojih molitvah priporočajo Svetogorski Mariji vse svoje domače, brate in sestre KB, prijatelje, ves svet ... Molitev jih vse lepo povezuje, zvesto se priporočajo za nove člane in se zahvaljujejo za te, ki jih imajo. Lojzka je hvaležna za prejete milosti, saj je prepričana, da ji je Svetogorska Kraljica rešila življenje. Bilo je davnega leta 1944, ko so po vsej vasi nemški vojaki iskali partizane. Domove, iz katerih so se ljudje umaknili ali zbežali, so sežgali. Ognjeni zubliji so ravno požirali mnoge hiše, ko je k Čotarjem vstopil nemški vojak in iskal »bandite«. Tedaj se je Lojzka v smrtnem strahu oklenila sestrine slike Svetogorske Marije. Trdno jo je držala v svojih rokah, ko jo je Nemec dvignil v naročje. Tresla se je, a on jo je miril in ji prigovarjal: »No fuoco, no fuoco ...« Ne, njihove hiše Nemci niso požgali in domači so večkrat neupravičeno dejali, da je mala Lojzka rešila dom. Bila je Devica Marija.

Še mi je pripovedovala o tem, kako sama gleda na življenje bratstva, kako ga danes živimo in kako naj bi ga živeli, da bi duha Assisija zmogli in znali verno prinašali v svoje družine, v svoje življenjsko okolje. Še mi je opisovala zanimive dogodke iz svojega bogatega življenja in vredno bi jih bilo vse zapisati, a čas beži in dan se je že nagnil v večer, pa prostora bo zmanjkalo in želela sem ji zastaviti še nekaj vprašanj:

Kdaj si se prvič srečala s sv. Frančiškom?

Ko sem po najini poroki prišla v samostan blagoslovit reliefno upodobitev Marije z Jezusom na leseni podlagi, kot je bilo v tistih časih navada. Takšne podobe so visele pri vsaki hiši nad zakonsko posteljo. V domači fari sem o asiškem ubožcu komaj kaj slišala. Potem pa je sredi osemdesetih let prišel v samostan brat **Jože Kunšek OFM Cap.** Zelo si je prizadeval, da bi oživil že zamrlo Frančiškovo družino, katere članica je bila le še s. Marija Kočevar. Hodil je po domovih in nas vabil v Frančiškov svetni red. Še danes ga imam pred očmi, kako ponižno stopa od hiše do hiše s torbico na rami. Dvanajst domačinov nas je tedaj hkrati vstopilo v noviciat. Bilo je leta 1989. Zaobljubo sem naredila dve leti kasneje. Potem sem prihajala pomagat v samostan. Pranje mašnih prtčkov, nedeljsko kuhanje, čiščenje doma duhovnih vaj so bila moja najpogostejša opravila. Brat Kunšek nas je medtem z vso ljubeznijo učil in predano seznanjal s Frančiškovo duhovnostjo. Govoril nam je o Bogu, ljubezni, zvestobi, darovanju, molitvi.

Kaj te je pri sv. Frančišku najbolj nagovorilo?

Njegova globoka ponižnost, pobožnost, odpoved dobrinam, ubožstvo. Ko sem prebirala knjige o njegovem življenju, sem bila ganjena. Kako so ga

odganjali, se mu posmehovali, mu za večerjo dajali pomije! Mislim, da se premalo zavedamo, kdo je bil naš redovni ustanovitelj, da je med nami premalo predanosti, zavzetosti, da bi sledili Jezusovemu klicu, in zlasti – premalo veselja.

Kakšna so tvoja najgloblja in najlepša doživetja sredi bratov in sester?

Duhovne vaje, srečanja v bratstvu in med bratstvi, skupna romanja, kapitliji, skupna molitev za dar Frančiškove karizme in dar vere, za milost našega spreobrnjenja.

Kako doživljaš naše povezovanje z brati »prek državne meje«, skupna srečanja ob jaslicah, skupna romanja?

Zelo sem jih vesela.

Si moreš zamišljati življenje brez kriškega samostana, brez Frančiškovich bratov in sester?

Nikakor. Preveč sem navezana na življenje v domači Cerkvi, na reden obisk sv. maše. Lepo mi je živeti v povezanosti z brati kapucini, našimi ljubečimi duhovnimi asistenti. Pri nas ni razlike med župnijsko cerkvijo in samostanom. Bratje kapucini skrbno upravljajo oboje – cerkev sv. Križa ter samostan s cerkvijo sv. Frančiška.

Kakšno bi bilo tvoje duhovno življenje brez duhovnega poklica, ki ga tako zvesto živiš?

Ubogo. Ne morem si ga niti predstavljati.

Kaj sporočaš tistim, ki še omahujejo za vstop v bratstvo, vsem, ki gledajo nanj kot na krožek starih žensk?

Večkrat izrazim željo, naj se nam pridružijo, naj pridejo prisluhnit, naj spoznajo Frančiškovo karizmo. Veliko ljudi povabim, a njihov odgovor je običajno v tem smislu: »Imej me za opravičenega.« Potem sprejemem dejstva, takšna kot so, siliti ne moreš nobenega. Ko vabim ljudi na romanja in mi odkimajo, ne debatiram. Običajno rečem: Boš šel pa drugič.

Vstop v naš red pomeni blagoslov in priložnost, da poglobimo svojo krščansko vero, kajti danes je med ljudmi premalo vere, če pa že obstaja, je mlačna. Brez rednega obiska svete maše, brez molitve in branja Božje besede tudi vera usahne. Sama zelo rada prebiram dobre knjige z duhovno vsebino. Ko bi imela čas, bi samo brala. Če ne bereš, se izprazniš, se ne bogatiš. Potrebno se je poglobljati, se učiti ljubiti vse življenje ter

se truditi udeležati Jezusov evangeljski nauk. Tudi srečanja v Šoli božjega usmiljenja, ki jih širom Slovenije vodi jezuit p. Tomaž Podobnik, me zelo nagovarjajo.

Potem je s. Lojzka dodala še zadnjo misel: **»Bogu se zahvaljujem za verne starše in za dar vere.«** Jaz pa sem med fotografijami opazila zapis stihov, ki jih je za njen 70. rojstni dan spesnil sin David. Zaprošila sem za pesem, ker je vredna, da si jo podelimo:

*Jesen spet pred nami lepote odgrinja,
ponuja nam svoje obilje darov,
ko listju jesenskemu barve spreminja,
in trosi v naročje nam zrelih plodov.*

*Veliko jeseni že je minilo,
odkar življenje v zibko me je položilo.*

*Vse kar v življenju do zdaj sem dobila,
za vedno v spominu bom svojem nosila.*

*Dobrota, ki daješ jo, vedno se vrne,
življenje dobroto spet k tebi obrne.*

*Vse, kar si od sebe dal, se vrača –
življenje dolgove stokratno ti plača.*

Predraga s. Lojzka, v imenu bratov in sester OFS se ti zahvaljujem za tvojo zvestobo in darovanje bratstvu, za radodarnost in požrtvovalnost, za iskreno pričevanje in vzpodbudne besede. Bog naj te živi še na mnoga leta!

Zapisala: s. V. Ščuka

In naj molijo za rajne ... s. Vida Žižek (1963–2014)

+++

Pred slabima dvema letoma je v *Bratu Frančišku* (2012, 6, 14-17) izšel pogovor z zakonskim parom sestro Vido in bratom Slavkom Žižkom iz Maribora kot zavzetima članoma krajevnega bratstva Frančiškovega svetnega reda pri Svetem Jožefu v Mariboru. Na zadnje vprašanje »Kaj si v prihodnosti še želita?« je brat Slavko odgovoril: »Vidi želim predvsem zdravja in da bi najine večere še veliko let lahko sklepala s skupno večerno molitvijo. Potrebuje še seveda obilo dobre volje, saj živeti z menoj ni enostavno. Otroci pa, Bog daj, da bi ohranili vero, vse drugo jim bo navrženo.« Sestra Vida pa je odgovorila: »Predvsem, da nama ljubi Bog nakloni še nekaj let zdravja, da bi Njemu in bližnjim lahko po najinih močeh čim bolj služila.«

Tiha želja po daljšem življenju, obenem pa popolna vdanost v Božjo voljo, se žal sestri Vidi ni uresničila. Na veliko soboto, 19. aprila 2014, ko se je zvon v bližnji mariborski cerkvi sv. Magdalene oglasil ob petju velikonočne aleluje med velikonočno vigilijo, je v mariborskem Univerzitetnem kliničnem centru za najmlajšim sinom Jakom, ki ji je dejal »Mama, Jezus je vstal, aleluja«, izgovorila zadnjo besedo v svojem življenju, »Aleluja«, in se začela poslavljati v navzočnosti moža Slavka in vseh treh otrok in najbližjih prijateljev od zemeljskega življenja.

Vida Žižek, rojena 21. maja 1963 v Mariboru, je skupaj z možem Slavkom postala članica Frančiškovega svetnega reda leta 2004. Bog jima je v zakonu podaril tri zdaj že polnoletne otroke. Ko je Vida zbolela za rakom pred dvanajstimi leti, je Gospoda prosila samo to, da bi dočkala polnoletnost svojih treh otrok Ane, Miha in Jaka ter njihovo usposobljenost za življenje, in v tem je bila tudi uslišana. Ves čas pripadnosti Frančiškovega svetnemu redu sta bila oba, Vida in Slavko, zelo dejavna člana, brat Slavko tudi predsednik krajevnega bratstva OFS pri Svetem Jožefu v Mariboru, sestra Vida pa je tudi zadnje mesece svojega življenja še redno pripravljala eno od duhovnih točk pri mesečnem srečanju KB SFR. S. Vida je bila nekaj posebnega, izjemno hitro je kot človek, žena, mati in članica FSR dozorela, tudi za nebesa. Ob njenem zadnjem obisku v UKC Maribor in ob njenem umiranju se je zgodilo kar nekaj malih čudežev, ki so jih bratje krajevnega bratstva, člani zakonske skupine in prijatelji tudi popisali. Asistent KB SFR pri Svetem Jožefu v Mariboru pa je vse to zbral in uredil ter izdal pod naslovom *Vidina zgodba* (Maribor 2014), ki jo je tudi Silvester Čuk dokaj podrobno predstavil v mesečniku Ognjišču (Ognjišče 2014, 8, 30-31).

Verujemo, da je sestro Vido Žižek Vstali pridružil odrešenim.

p. Vinko Škafar, OFMCap

Tukaj sem, poklical si me, Gospod!

V soboto, 9. avgusta 2014, na praznik potrditve Vodila svete Klare, sta v samostanu Brezmadežne sester klaris v Nazarjah za večno obljubili zvestobo Bogu sestri M. Joana Lurške Matere Božje – Nataša Martinovič iz Nazarij in s. M. Pavla svetega Križa – Petra Suhoveršnik iz Nove Štifte pri Gornjem Gradu, sestra letošnjega novomašnika Janeza.

Sedemindvajsetletna s. Marija Joana je kot deklica Nataša velikokrat hodila na nazarski breg – v cerkev k sveti maši in v frančiškanski samostan k verouku in na srečanja Frančiškovih otrok, spotoma pa tudi okrog klariškega samostana, kjer je večkrat prisluškovala petju nun. Ti glasovi so ji puščali v duši posebne sledi; že takrat jo je skrivnostno klical Gospod in bila je drugačna od starejšega brata in mlajše

sestre. Domači so mislili, da jo bo študij v Ljubljani odvrnil od misli na samostan, pa je »končala študij« že po enem tednu in vstopila h klarisam. Starši podpirajo njeno odločitev s plemenitim razumevanjem in molitvijo, saj »ko vidijo, da je njihov otrok srečen, morajo biti srečni tudi starši.«

Petra Suhoveršnik je ob dveh starejših bratih, očetu in stricah na krasni gorski kmetiji pod Lepenatko uživala kot prava »kraljična«. Po srednji šoli se je srečala s klarisami in »takoj so mi bile všeč.« Veselo in marljivo dekle je redno molila za bodočega moža; med študijem delovne terapije je pomagala v domači župniji, v srcu pa je ostajala neka praznina. »Večkrat sem mislila na to, kaj delajo sestre klarise. In: kakšna žena bom, če bom kar naprej mislila na sestre?« S. Marija Pavla je »preverila« poklic pri Mariji v Medžugorju, na mednarodni izmenjavi v Španiji, ob srečanju s papežem Benediktom XVI.: »Blagoslovil me je, srečala sva se z očmi in to me je potrdilo v odlo-

čitvi, da želim tudi jaz služiti Cerkvi.« In pri osemindvajsetih letih je zaobljubila večno zvestobo »popolnemu Ženinu. Z njim sem srečna in mirna«.

Božje obljube »z večno ljubeznijo te ljubim, zato sem ti tako dolgo ohranil svojo milost« (Jer 31,3) – sta tako novi zaobljubljenki postali deležni na poseben način. Na Božjo milost sta odgovorili povsem svobodno in premišljeno in podarili Bogu, svojemu Stvarniku, vse hrepenenje svojih src, vse svoje bitje – v ljubeči pripravljenosti, da bosta vedno, v vsem in povsod odgovarjali na klic večne Ljubezni: »Tukaj sem, poklical si me Ti. Gospod, glej, Tvoja dekla sem, naj Tvoja volja se zgodi« (geslo s. M. Joane). Ta odgovor raste iz globokega spoznanja, da nas je Gospod prvi ljubil in izvolil: »Pred stvarjenjem sveta nas je v Kristusu izvolil, da bi bili pred Njim sveti in brezmadežni« (Ef 1,4 – geslo s.

M. Pavle), v iskrenem hotenju, da bi bil On, Najvišji, z vsakim gibom njunih rok, z vsako stopinjo njunih nog, z vsakim utripom njunih src bolj hvaljen in češčen, bolj ljubljen in slavljen.

Odločno sta z glasnim »HOČEM« potrdili, da se hočeta z Božjo pomočjo okleniti popolne čistosti, pokorščine in uboštva, živeti po evangeliju in pravilih

Reda sv. Klare, se v samoti in molku posvetiti molitvi in prostovoljni pokori ter prezirati posvetno uživanje, da bi popolnoma svobodni služili Gospodu. Tako sta vzeli nase Kristusov jarem, ki je sladak, in breme, ki je lahko, če ga le nosimo z ljubeznijo in s hvaležnostjo. Z mirom v srcu, ki ga svet ne more dati, in s ponižnim zahvaljevanjem bosta tako vsak dan prihajali pred Obličje Najvišjega in Mu izkazovali vso svojo ljubezen in zvestobo. V teh časih, burnih in prevratnih, prenašanih z grehom in krivico, bosta svojo daritev združevali s Kristusovo daritvijo v zadoščenje in spravo za grehe sveta in za rešitev vseh Božjih otrok.

Dragi sestre M. Joana in M. Pavla, hvala vama za vajino pričevanje, pogum in voljo, da sta se odločili za tako korenito hojo za Kristusom in da na njej vztrajata. Želimo vama, da bi – kakor vama je ob izročitvi prstana s podobo Križanega

naročil gospod škof – »ohranili svojemu Ženinu neomajno zvestobo, da bosta sprejeti na gostijo večnega veselja.«

Vajine slovesne zaobljube nam pričajo, da more edini Bog izpolniti najgloblja hrepenenja človeškega srca po brezmejni ljubezni, da nam samo Bog more dati veselje in mir, ki ga svet nima, da je samo v Njem – ki je večna Ljubezen, Dobrota in Usmiljenje – popolna sreča!

Spomnita se nas, potujočih in sem ter tja begajočih romarjev po brezpotjih tega sveta, še kdaj v molitvi, podnevi in ponoči, da bi pogumno hodili po poti Božjih zapovedi, ostali zvesti Večnemu Kralju, ki vaju je na dan slovesnih obljub sicer okronal s trnjevo krono, nekoč pa vama bo podelil venec večne slave, ko bodo angeli vzklikali »Veni, sponsa Christi – Pridi, Kristusova nevesta, prejmi venec, ki Ti ga je pripravil Gospod za vse večne čase.«

Nazarčanka

Znani član OFS

Janez Jenko –
prvi koprski škof

Po rodu je bil škof Janez Jenko Gorenjec – rodil se je 5. maja 1910 v vasi Jama v župniji Mavčiče. Tako oče France kot mama Marija sta v sorodstvu imela duhovnike. Vseh otrok v družini je bilo 11 in Janez je bil deseti po vrsti in prvi od dveh sinov (za njim je bil še brat France). Krstili so ga kar drugi dan po rojstvu.

Otroštvo je preživel v rojstnem kraju in prva dva razreda osnovne šole dokončal v Mavčičah. Šolanje je nadaljeval na Bledu, kjer je bil župnik njegov stric Janez Oblak. Blejsko župnišče mu je predstavljalo drugi dom. Gimnazijo v Škofovih zavodih je začel obiskovati leta 1921 in jo z odličnim uspehom končal leta 1929. Po maturi jih je od 21 maturantov kar 14 stopilo v bogoslovje, med njimi je bil tudi Janez, čeprav je razmišljal tudi o tehniki in filozofiji, vendar je bil Božji klic močnejši. Resen in zavzet za študij kot je bil, je z odliko opravil vse izpite in škof Rožman ga je 8. julija 1934 posvetil v duhovnika. Za novomašno geslo si je izbral rek *Fides – veritas* (Vera – resnica).

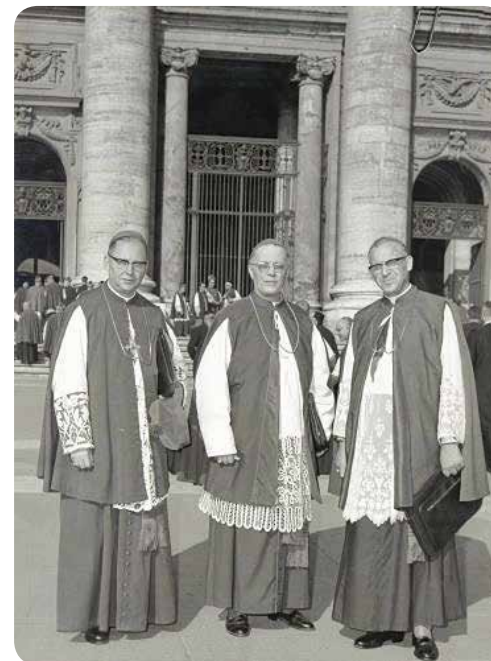
Svojo duhovniško pot je začel kot kaplan v Kostanjevici ob Krki, nato je postal prefekt v Škofovih zavodih v Št. Vidu pri Ljubljani (v tem času je tudi doktoriral), potem pa sprejel prošnjo beograjskega nadškofa in se preselil v Srbijo. Tu je bil katehet na drugi moški gimnaziji v Beogradu, ob tem pa je opravljal še delo na cerkvenem sodišču, bil urednik verskega časopisa, kasneje je postal tudi škofov vikar. Med drugo svetovno vojno je pomagal slovenskim beguncem, po njej pa bil tudi dvakrat zaprt.

20. aprila 1964 je bil imenovan za apostolskega administratorja jugoslovanskega dela goriške nadškofije, nekaj mesecev kasneje pa še za upravitelja slovenskega dela tržaške škofije in slovenskega dela reške škofije (med te tri škofije je bila razdeljena slovenska Primorska). Skupaj z zadnjim imenovanjem je prišlo tudi imenovanje za naslovnega škofa. Za škofovsko geslo si je izbral besedi *Fides – victoria* (Vera – zmaga), posvečen pa je bil 6. septembra 1964. Takoj po posvečenju je moral v Rim na koncil – udeležil se je dveh zasedanj. Doma pa si je prizadeval za graditev koprške škofije (v ta namen je prestavil sedež iz Kostanjevice v Novi Gorici v Koper), ki je bila obnovljena 17. oktobra 1977. Kot prvi koprski škof je služboval še dobrih 9 let, potem pa ostal na škofiji in pomagal svojemu nasledniku škofu Metodu Pirihu, ki je bil

najprej njegov pomočnik. Nadaljeval je z izdajanjem tednika Družina, ki je postal vseslovenski, in začel z mesečnikom Ognjišče. Leta 1984 je slavlil zlatomašni jubilej ter leta 1994 še biserno mašo in 30 let škofovstva. Umrl je na sveti večer 24. decembra 1994, pokopan pa je v koprski stolnici v kapeli svete Klare.

Škofa Janeza so mnogi sicer opisali kot trdega in resnega človeka, vendar je bil globoko veren in srčno vdan primorskim vernikom. Imel je milost, da ni nikoli podvomil v verske resnice in je nauk neprestano oznanjal. Sam pravi, da se je za vstop v Frančiškov svetni red odločil, ker »mi svetnik, četudi je iz 13. stoletja, s svojo ljubeznijo do Kristusa, evangelija, ljudi in tudi dela pomaga, kakšen naj bi bil na mestu, kamor me je Kristus postavil.« Tisti, ki so ga poznali, pravijo, da se je v njegovem življenju poznal ta Frančiškov duh.

Darovi za revijo Brat Frančišek

Dragi bratje in sestre!

Hvala vam za vašo podporo, ki omogoča, da naša revija izhaja.

Tokratni številki je priložena tudi položnica, seveda pa bomo vedno veseli vaših darov.

Bog povrni!

Od 2.9. do 31.12.
so za revijo darovali:

- ☞ Marija Vilar
- ☞ Julijana Zalokar
- ☞ Matilda Balažič
- ☞ Kristina Kacičnik
- ☞ Viktorija Zevart
- ☞ Primož Hodak
- ☞ Jožef Legen
- ☞ Marija Meglič
- ☞ Zora Rezek
- ☞ KB FSR Kostanjevica
- ☞ Ivanka V.R.S.
- ☞ Aleksandra Plesničar
- ☞ Vera Golob
- ☞ Sonja Ferjan
- ☞ Antonija Sitar
- ☞ Silvana Sivic
- ☞ Monika Kovač
- ☞ Jožefa Žagar
- ☞ Tilka Eiselt
- ☞ Sonja Zver
- ☞ Jolanda Zver

Pokrajinski volilni kapitelj Frančiškovega svetnega reda (OFS) Ljubljana

Minila so tri leta od zadnjega volilnega kapitlja PB OFS Ljubljana, zato smo se izvoljeni kapitulariji KB 8. novembra 2014 ob 9.00 uri zbrali na Brezjah v Frančiškovi dvorani, kjer smo izvolili novo vodstvo PB OFS Ljubljana.

Zbralo se nas je 28 kapitularev iz 11

krajevnih bratstev. Manjkali so bratje in sestre iz KB Novo mesto, KB Duhovniško bratstvo in KB Nova Štifta. KB Mladi rod in KB Šiška sta se združili v eno bratstvo KB Šiška, saj imajo istega duhovnega asistenta – patra Silvina Kranjca, vsi se srečujejo v samostanu Šiška.

Na začetku zasedanja nas je prisrčno pozdravila sestra Marjetka Birk, predsednica PS OFS Ljubljana.

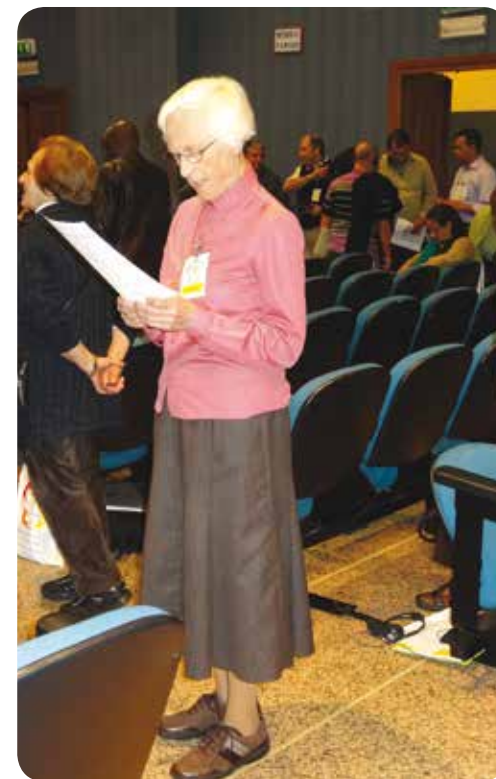
Vesela je, da se srečujemo bratje in sestre na srečanju svetov, na taboru in zdaj na obhajanju volilnega kapitlja. Ko so sv. Frančišek in njegovi bratje hodili na samotni kraj, so izmed sebe odbrali

brata – mamo, da je poskrbel za njihove potrebe. Svet PB je mama, ki ureja zadeve, ki so skupne vsem KB. Dobro je, da se mama na tri leta zamenja, da si malo odpočije. Dobro je, da se službe menjajo.

Pater Silvino Kranjc pa nas je duhovno uvedel v kapitelj z molitvijo in pesmijo k Svetemu Duhu in k Mariji.

Pater Jurij Štraus nam je prebral besedilo iz pisma Filipljanom: »Bratje, izvršujemo voljo Očeta, ki je v nebesih.« Nato je nadaljeval: »Praznujemo volilni pokrajinski kapitelj in s tem se dobre stvari nadaljujejo. OFS je nekaj izjemno dobrega, čeprav imamo včasih prestrašene oči in strahove pred službami, pred staranjem, glede nasledstva itd. Na nas bo počival Gospodov Duh, ker vztrajamo v svojem poklicu. Sveti Frančišek Asiški se ni vznemirjal glede števila bratov, vznemirjala ga je zavest, ali sem z Gospodom ali nisem, ali je bratstvo na Božji poti. Gospod vse ureja zvesto, ljubeče. Pritegovala ga je Božja bližina. Šel je v kraje samote, da se je tam srečeval z Gospodom. Kraji samote so naše družine OFS. Naša resnična skrb naj bo, da smo povezani z Gospodom. Sedaj so v Kančevcih duhovne vaje za OFS in bratje in sestre molijo tam za nas na kapitlju. Na teh ljudeh počiva Božji Duh. To so semena svetosti, ki se porajajo v naš čas. Vprašanje – ali sem današnjemu času potreben? Potreben sem po Božji volji. Ali so potrebni kapitelji, srečanja? Ne vznemirjajmo se, Gospod nas potrebuje tam, kjer smo. Tam, kjer smo, bodimo blizu Gospodu. Mojo dušo žeja po Gospodu, kot žeja jelena, ki išče vodo v suši, v osatu išče vodo. V Angliji in Nemčiji imajo ateistične maše. Tudi v tistih, ki zanikajo Boga, duša hrepeni po Bogu. Potrebujemo OFS tukaj in danes v Sloveniji, potrebujemo zavzetost za Cerkev. Jezus Kristus nas potrebuje in želi, da

nad nami počiva Božji Duh. Praznujemo volilni kapitelj, volimo brate in sestre, ki bodo z božjim blagoslovom bedeli nad bratstvi in sodelovali v NS, delovali za to, kar je Bogu blizu. Čisto na novo boste zaznamovali naslednje tri leta. Duh Gospodov naj počiva nad vami vsemi.»

Nato nas je prijazno pozdravil delegat NS, brat Stanko Šorli, ki je predsedoval kapitlju.

Ob tem je izrekel nekaj vzpodbudnih besed: »Danes je pomemben dan za vaše bratstvo. Hvala bratom in sestram, ki so služili do zdaj, in naj Sveti duh navdihne nove.«

Opri se je na volilni kapitelj v Assisijo, ki se ga je udeležila sestra Dorica Emeršič: »Ta svet je tako majhen, Bog pa je tako velik, da vse stvarstvo ohranja v svoji milosti.«

Sestra Marjetka je povedala, da je vesela, da nas vidi tako lepo zbrane. Ne smemo se ustrašiti sprejemanja služb. Iz svetega pisma nam je prebrala berilo prejšnje nedelje. Bodimo istih misli, iste ljubezni, v ponižnosti imejmo drug drugega za boljšega od sebe.

Po potrditvi dnevnega reda in tajnice kapitlja, sestre Anice Švab, so sledila poročila o preteklem triletnem obdobju PS OFS Ljubljana: najprej predsednice sestre Marjetke Birk, p. Danilo Holc je podal poročilo duhovnih asistentov, blagajniško poročilo nam je posredovala blagajničarka sestra Marija Kozmus (brat Jurij Štraus nam je v razpravi svetoval, naj prebitek porabimo za dobro bratstev v OFS), sestra Helena Bešter in Mojca Birk pa sta podali poročilo o delu FRAME in frančiškovih otrok.

Pokrajinsko bratstvo OFS Ljubljana šteje 14 bratstev: KB Jesenice, KB Brezje, KB Škofja Loka, KB Primskovo, KB Šenčur, KB Kamnik, KB Šiška, KB Marijino oznanjenje, KB Sostro, KB Štepanja vas, KB Nova Štifta, KB Vič, KB Novo mesto in OB Duhovniška skupnost. V letu 2014 sta se združili KB Mladi rod in Šiška. V Štepanji vasi se srečuje šest mladih zakoncev, ki prihajajo iz vrst FRAME in razmišljajo o vključitvi v KB kot sek-

cija znotraj bratstva. Pokrajinsko bratstvo šteje 341 sester in bratov z zaobljubo. V postulatu in noviciatu jih je 25. Srečanj se udeležuje tudi 37 simpatizerjev. Veliko sester in bratov se srečanj zaradi starosti in bolezni ne more

več udeleževati.

Sledila je razprava o poročilih. Brat Franc Herle nas je pozdravil in se veseli dveh novih skupin Frančiškovih otrok. Pater Silvin je povedal, da deluje tudi v Šiški skupina FO, ki se srečuje enkrat mesečno.

Brat Metod je poročal o združitvi dveh KB v KB Šiška. KB Vič se obnavlja, pet sester in bratov je v noviciatu. Iz KB Brezje je prestopila v KB Vič tudi sestra z večnimi zaobljubami Ljudmila Gorenc. Pater Jurij je dejal, da je vse to lep veter in lepe novice. Sestra Marija Kozmus iz KB Jesenice je povedala, da imajo šest novih bratov in sester v noviciatu, veliko pa jih je že odšlo v večnost. V KB Kamnik so trije člani napravili večne zaobljube v samostanu na Brezjah.

Po razpravi smo glasovali o posameznih poročilih in jih soglasno sprejeli.

Nato so sledile volitve.

V uvodu je brat Stanko Šorli poudaril, da je vesel in hvaležen, da sme biti skupaj z nami na kapitlju pri Mariji Pomagaj. Hvaležen je za vsakega od nas, ki je danes tukaj. Vidi se semena svetosti pri novih otrocih in pri FRAMI, zemlja za rast pa je OFS.

Po molitvi brata Stanka Šorlija so se volitve po konstitucijah začele.

Za službe v PS OFS Ljubljana so bili izvoljeni:

Predsednik PS FSR Ljubljana

s. Marjetka Birk

Podpredsednica

s. Anica Švab

Tajnik

br. Igor Belehar

Blagajničarka

s. Marija Kozmus

Odgovorna za vzgojo

s. Mateja Trajbarič

Odgovoren za FRAMO in FO

br. Franci Birk

Predsednik kapitlja je izvoljenim čestital in zaželel pogumno služenje.

Sledila je sveta maša, pri kateri je p. Danilo Holc molil nad izvoljenimi za blagoslov njihovega poslanstva. Tako so bile volitve uspešno zaključene.

Po kosilu je sledila še zadnja seja, ki jo je vodila ponovno izvoljena predsednica PS OFS Ljubljana sestra Marjetka Birk. Sestra Ljudmila Gorenc je poročala o stanju v KB Vič. Začenjajo čisto na novo. Omenjena sestra je zaenkrat prevzela vse obveznosti v KB Vič. Naloge posameznih služb so opredeljene v Konstitucijah. Vzgojo bodo skupaj z duhovnim asistentom uspeli izvesti sami. Priporočajo se za obisk brata ali sestre iz PS. Sestra Helena Bešter izvaja vzgojo v KB Jesenice in KB Brezje, za kar bi potrebovala več pomoči. Srečanja imajo na dva meseca. Poudarila je pomen zdrave duhovnosti in razločevanja med nesprejemljivimi za OFS, saj je velikokrat v zagati, kako naj to področje obrazloži. Predlagala je, da se vodstvo OFS v Sloveniji opredeli do vse duhovne ponudbe v Sloveniji in izdela o tem mnenje. Opozorila je tudi na širjenje Marijinih sporočil, do katerih bi se bilo tudi dobro opredeliti in ugotoviti sprejemljivost

s Frančiškovo duhovnostjo. V razpravi je bilo rečeno, da resnico prepoznamo po Svetem pismu. Odgovoren za vzgojo je poslan, izvoljen, da predstavi Frančiškovo duhovnost, jo živi in ne sme propagirati drugih duhovnih tokov, saj je Frančiškova duhovnost zadosti močna, da se pride do nebes. Bratstvo je poklic Frančiškove družine. Frančišek Asiški je slavil Marijo na svoj način. OFS je red, zato je v svetu treba živeti v tem duhu. Imamo zaobljubo in smo redovniki v svetu. Seješ pšenico, ker si bil za to poslan, ne boš dodajal drugih žit, čeprav so lahko tudi dobra.

Skupnostna pripadnost je velika, pomaga bratom in sestram, da se zbližajo, zato je pomembna pogostnost srečevanja, kakor tudi intenzivnost. Primarno družino je treba živeti, preveriti pogostejši ritem srečevanja.

Bratje in sestre smo sobotno dopoldne preživeli skupaj, v varnem naročju Marije Pomagaj. Sveta maša nas je še bolj povezala. Hvaležni smo bratom frančiškanom na Brezjah, da so nas prijazno sprejeli, kakor tudi našim duhovnim asistentom na krajevni, pokrajinski in narodni ravni, da nas izročajo v Božje roke. Podprimo tudi mi njih z molitvijo. Bogu hvala.

Za PB OFS pripravil:
br. Igor Belehar

Volilni kapitelj v PS OFS Štajerske

Kmalu, prekmalu so minila tri leta, ko smo novembra 2011 na Ptuj volili novo vodstvo –pokrajinski svet Štajerske. Kdo bi si mislil, kako hitro to gre.

In tako smo se v soboto, 6. decembra 2014, ponovno zbrali predstavniki KB pri Sv. Jožefu na Studencih v Mariboru. Volilni kapitelj smo pričeli z molitvijo na prav poseben način. Naši mladi – Frančiškovi otroci, so nam odigrali igrice o sv. Miklavžu in na koncu nas je prav vse sv. Miklavž še obdaril.

Po preverbi sklepčnosti nam je Franc Herle iz NS spregovoril nekaj vzpodbudnih besed o adventu, o milostnem času priprave na rojstvo našega Odrešenika, o luči, ki prihaja. Ta luč naj nas privede do notranje zbranosti, da se bomo radi dali na razpolago za služenje.

Sledila so poročila predsednice, duhovnega asistenta, blagajnika, odgovorne za vzgojo, predstavnice FRAME in FO. Vsa poročila smo soglasno potrdili.

Poročilom so sledile volitve. Sveti Duh je deloval, žreb pa je potrdil in tako so bili vsi izvoljeni kar v prvem krogu.

Izvoljeno je bilo novo (staro) vodstvo:

Predsednica

Andreja Štunf, KB Sv. Jožef, Maribor

Podpredsednica

Bernarda Ban, KB Sv. Jožef, Maribor

Tajnica

Doroteja Emeršič, KB Sv. Jurij, Ptuj

Blagajnik

Tonček Horvat, KB Sv. Vid, Videm pri Ptuj

Odgovorna za vzgojo

Fani Pečar, KB Sv. Jožef, Maribor

Letos smo prvič v našem PS izvolili tudi **bratskega animatorja (odgovornega za povezavo s FRAMO)**

Jože Koželj, KB Sv. Vid, Videm pri Ptuj.

Po slovesni razglasitvi – imenovanju izvoljenih nam je s. Dorica poročala o mednarodnem kapitlju, ki se ga je udeležila letos v Assisiju kot predstavnica Slovenije. Živo in navdušeno nam je pripovedovala o pestrosti bratstva OFS na mednarodni ravni, o tem, kako po vsem svetu bratstva res razmišljajo in delujejo skoraj enotno in kako velika milost je to, ko veš, da čisto na drugem koncu sveta nekdo, ki ga sploh ne poznaš, razmišlja podobno kot ti, se ukvarja s skoraj istimi vprašanji in srečuje s skoraj enakimi težavami kot

mi tukaj. Smernice, ki so jih sprejeli na mednarodnem kapitlju in naj bodo vodilo tudi nam, so skrb za vzgojo, povezovanje med bratstvi, biti prisoten v svetu, skrb za mlade, vrniti se h koreninam (da beremo, ljubimo in živimo Vodilo).

Po kosilu smo imeli novih moči za načrtovanje dela v prihodnje. Podanih je bilo nekaj predlogov, ki jih bomo skušali uresničiti. Med drugim tudi dokončati strateški načrt, ki se ga je lotilo staro (zdaj že novo) vodstvo, romanje v Assisi na pokrajinski ravni, omogočiti večjo udeležbo na duhovnih vajah, tako da bi se organiziral skupen avtobusni prevoz za vse zainteresirane, povečati sodelovanje med KB, čim bolj izkoristiti sodobne kanale komuniciranja, kot sta spletna stran in facebook. Vsekakor pa ostati zvesti Vodilu: živeti evangelij po zgledu sv. Frančiška Assiškega. Kapitelj smo zaključili z večernicami.

Darov – talentov ne zakopavajmo, temveč jih negujmo in pomnožujmo. Služenje v OFS naj nam bo v čast kot izraz služenja Gospodu.

Gospod mi je dal brate, da jim služim.

*Mir in dobro!
Bernarda Ban*

KB OFS Vipavski križ

Sredi Vipavske doline, kjer je burja doma, se na gričku v vsej svoji lepoti dviga starodavno naselje Vipavski Križ. Mimoidoči se radi znova in znova ozirajo na visoko obzidje, ki so ga leta 1482 sezidali goriški grofje, da bi se zavarovali pred napadi Turkov in Benečanov. Petdeset let kasneje so si grofje Thurn za obzidjem sezidali mogočen grad. Ker pa so prijateljevali s protestanti, so morali leta 1605 grad prepustiti katoliškim grofom Attemsom. Ti so leta 1637 ob gradu zgradili cerkev sv. Frančiška in samostan, v katerega so se naselili bratje kapucini.

V samostanu se je ohranila knjižnica z dragocenimi knjižnimi deli, ohranile so se tudi pridige Janeza Svetokriškega, spisi sv. Hieronima. Danes se ob ogledu samostana lahko zaustavimo ob pogledu na 2000 knjig, ki so bile natisnjene med letoma 1510 in 1800. Celotna zbirka knjig šteje okrog 25000 knjig. Bila je še večja, vendar so zaradi bližine Soške fronte knjige umaknili v Krško. Tam so

bile med drugo svetovno vojno in po njej prepuščene na milost in nemilost vsakomur. Nekateri so jih uporabljali tudi za kurjavo in na žalost se je ohranila le desetina celotne zbirke.

Po prvi svetovni vojni je samostan prišel pod okrilje beneške kapucinske province in tako je ostalo vse do leta 1954. Leta 1985 so del samostana preuredili v dom duhovnih vaj.

V samostanu so dobile domovanje različne skupine. Med njimi so najbolj aktivni bratje in sestre KB OFS, Frančiškova mladina ter delavnice molitve in življenja. Večkrat na leto potekajo v prostorih tudi različne duhovne vaje.

KB OFS je ugledalo luč sveta 29. novembra leta 1891. Prvi člani so pripadali črniškemu svetnemu redu.

Po dobrih šestdesetih letih, natančneje leta 1955, pa so Križani le zbrali pogum in v mesecu novembru ustanovili svoj Frančiškov svetni red. Od ustanovitve pa do danes je 13 članov že pokojnih. Potem so se nam je pridružili

novi, največ (12) leta 1989 na pobudo **br. Jožeta Kunška OFM Cap.** Danes šteje naše bratstvo 14 članov z zaobljubami – s tremi brati in enajstimi sestrami. Zbiramo se enkrat mesečno. Redno nas prihaja na mesečna srečanja 12 članov, dva sestra sta žal tako oslabei, da ju ni več na srečanja. Imamo tudi tri simpatizerje ki se nam zelo radi pridružijo. Odkar obstaja bratstvo, se je zamenjalo več duhovnih asistentov. V zadnjem času je to pomembno vlogo prevzel **br. Marjan Potočnik OFM Cap.**

Bratje in sestre skupaj molimo, premišljujemo Božjo besedo in častimo Najsvetejše. Ni nas veliko, a naš Odrešenik je dejal: »Kjer sta dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sredi sem jaz med njimi!«

S temi besedami vas želim, dragi bratje in sestre, povabiti, da se nam pridružite, saj nas bo tako vedno več zbranih v Jezusovem imenu.

s. Cvetka Kompara, KB Vipavski Križ

Slovesne obljube v KB Kamnik

Bratje in sestre OFS Kamnik smo se 18. oktobra 2014 zbrali na Brezjah pri Mariji Pomagaj s posebnim namenom. Zbrali smo se ob evharistični daritvi – slavju, ko so brata Klemen in Primož ter sestra Jožica javno izrekli obljubo evangelijskega življenja po poti sv. Frančiška.

Slovesni obred obljube je potekal med sveto mašo, ki jo je daroval pater Lavrencij, ki je tudi naš duhovni asistent. V nagovoru je poudaril, kako je evangelist Luka zapisal veliko o Jezusovem življenju. Sv. Frančišek pa je začutil potrebo po globljem spoznavanju in življenju po evangeliju in hoji po Jezusovi poti. Jezusova pot je resnična, je odgovor, ki človeka resnično pomirja in notranje osvobaja. Frančiškovo življenje je zgled za vse ljudi in vse čase.

Skromnost, preprostost in uboštvo pomeni živeti z ubogimi v solidarnosti,

spregovoriti ljudem, ki jemljejo ubogim ter s trošenjem, uživaštvom in zapravljanjem nepošteno pridobljenih dobrin zapolnjujejo lastno sebičnost, a njihovo življenje ostaja prazno, dolgočasno in neizpolnjeno.

Brata Klemen in Primož in sestra Jožica so obljubili, da bodo oblikovali življenje po evangeliju in njihov dar je dar k Jezusovi daritvi in našemu bratstvu. Lepoto evharističnega slavja in našega druženja so z ubranim petjem obogatili pevci moškega pevskega zbora KUD Oton Župančič Sora, ki ga vodi naš brat Klemen, ki je danes dal obljubo v OFS. Slavje smo zaključili z agape v prostorih frančiškanskega samostana na Brezjah. Ob prijetnem druženju smo si izmenjali mnenja in načrte za prihodnost ter se počutili kot družina. Patru Robertu Bahčiču, gvardijanu samostana in rektorju svetišča na Brezjah, se lepo zahvaljujemo, ker nas je ljubeznivo sprejel. Danes je bil dan, ki ga je naredil Gospod (Ps 118,24), Bogu hvala zanj!

s. Cveta Rotar

Obljube Frančiškovih pri Mariji, Materi usmiljenja v Mariboru

Zadnja srečanja v septembru in začetku oktobra so se v Mariboru večinoma vrtela okrog oblube Frančiškovih otrok. Uvodnemu ali ponovnemu spoznavanju svetega Frančiška je sledilo spraševanje o naših bližnjih in iskanje možnosti, kako jim priti naproti, pa srečanje v naravi in z njo, ko smo se odpravili v mestni park in počasi odkrivali Sončno pesem, in seveda srečanje, ki smo ga namenili pomeni molitve in odnosa z Bogom.

Potem pa je končno prišel dan, ko je šlo zares. Vsebinsko oblube smo predelali že na običajnem petkovem srečanju, kjer smo tudi pripravili sodelovanje pri sveti maši. Za zadnje malenkosti pa smo se dobili še pol ure pred nedeljsko mašo. Pa ne samo otroci, tudi animatorji smo bili rahlo živčni, malo tudi zato, ker poznamo sebe, naše otroke in tudi naše patre ☺. Ampak vse je šlo kot po maslu – petje se ni zatikalo, besedilo oblube je bilo naučeno, in veselje, ko s(m)o dobili znamenje tau okrog vratu ter na praznovanju po koncu maše, nenarejeno. 12. oktobra 2014 je tako v mariborski Marijini baziliki pri frančiškanih dalo oblubo 8 otrok in 3 animatorji.

Bomo videli, kako bo ob koncu leta, ampak zaenkrat se zdi, da s(m)o jo vsi vzeli dokaj zares. Naj pri tem ostane! ☺

Obljube Frančiškovih otrok Maribor – sv. Jožef

V nedeljo, 16. novembra 2014, so pri svetem Jožefu na Studencih v Mariboru svojo oblubo Frančiškovih otrok dali otroci in mladi iz župnije. Svojo enoletno oblubo je dalo 7 otrok in 3 animatorke, župnijsko občestvo je sprejelo pripravljenost mladih za svetega Frančiška.

Trudili se bomo biti podobni svetemu Frančišku in slediti njegovemu zgledu.

Maja Ban

Obljube Frančiškovih otrok v Repnjah

Zadnji konec tedna v oktobru 2014 smo se Frančiškovi otroci iz Repenj srečali zaradi naših letnih oblub v Domu matere Margarete v Repnjah v duhu našega velikega trubadurja Božje ljubezni, svetega Frančiška.

Zbrali smo se v soboto popoldne in najprej obiskali cerkev sv. Tilna na Repenjskem hribu, tik nad samostanom naših šolskih sester svetega Frančiška Kristusa Kralja. Zatem smo se razdelili v dve skupini. Prva je bila zadožena za pripravo slastne mlečne večerje pod vodstvom sestre Eme. Druga skupina, ki jo je vodila naša animatorka Sara, pa je izdelala pesmarico, po kateri bomo peli na naših prihodnjih tedenskih srečanjih. Po večerji je druga skupina pospravila kuhinjo, prva pa je pripravila prošnje in zahvale za nedeljsko

sveto mašo, ki naj bi bila še posebno slavnostna zaradi naših oblub med njo. Vsi skupaj pa smo se potem zbrali v cerkvi in opravili generalko za sodelovanje pri tej maši. Pred spanjem smo se šli še igre, ki smo jih zaključili z ogledom risanke o življenju svetega Frančiška. Naslednje jutro smo začeli s pripravo na naše oblube. Slavje se je začelo ob sedmi uri. Pred cerkvenim občestvom smo obljubili, da bodo Jezusove besede postale naše življenje. Zgled v tem prizadevanju pa sta nam sveta Klara in Frančišek, ki sta dobroto po Jezusovem zgledu izkazovala vsemu stvarstvu. Prosili smo Boga, naj nam pri tem pomaga s svojo milostjo. Sveto mašo je daroval duhovnik Marijan Peklaj. Po zajtrku smo začeli z izdelovanjem svečnikov za sveče, ki jih je prav za nas izdelala in nam jih podarila sestra Sara. Vse dopoldne smo tako preživeli v prijetnem druženju. Najprej ob katehezi o luči. Ta Luč je za nas Jezus, ki razsvetli vsako našo temo. Dovolj je že žarek in teme ni več ☺. Mi moramo le odpreti vrata našega srca, vsaj za špranjico ☺. In nazadnje še s pospravljanjem vseh sledi našega umetniškega ustvarjanja ☺.

Srečanje smo zaključili s kosilom, ki so ga za nas pripravile šolske sestre, in se po njem poslovili z željo, da se kmalu zopet snidemo. Slavimo Gospoda, ki tako lepo skrbi za nas.

*Mir in vse dobro želiva vsem,
Marcela in Demetra Jamšek*

Podaj mi roko 2014 Vi vsi ste bratje

Vipavski Križ

Podaj Mi Roko je tudi letos gostila samostanska cerkev v Vipavskem Križu. Ob molitvi za mir smo posebej premišljevali o letošnji poslanici, ki nas je nagovarjala, da se ozremo po družbenih skupinah, ki nimajo pravega mesta med nami. Različne mladinske skupine iz Vipavske doline so nam na izviran način predstavile ljudi, ki živijo v laži, t.i. piflarje, mafijce, prostitutke, narkomane. V drugem delu pa smo izpostavili še tri skupine ljudi, ki se nahajajo med nami. Molitev smo dobesedno poslali med brezdomce, bolnike v UKC in na Onkološkem inštitutu ter med umirajoče v hospicu, tako da smo jo napisali na listke. Ob tem pa smo z našimi talenti zgradili verigo, ki nam je dala vedeti, da smo močna skupnost, ki more v molitvijo in dobrimi deli poskrbeti za boljši jutri. Sledila je sv. maša, ki jo je daroval br. Vlado Kolenko. Nato pa smo se še zbrali v samostanski jedilnici, kjer smo ob prijetnem druženju zaključili molitveno srečanje za mir.

Nazarje

Vsoboto, 11. 10. 2014, ob 20. uri smo se na samostanskem griču v Nazarjah zbrali Frančiškova mladina Nazarje, Frančiškov svetni red Nazarje, prišlo pa nas je obiskat tudi nekaj mladih iz FRAME Maribor in Vipavski križ.

Zbrali smo se z namenom, da bi molili za žrtve trgovine z ljudmi in tako razmišljali o bratstvu med ljudmi. Začeli smo s kratko molitvijo, pesmijo, nadaljevali z branjem dveh zelo zanimivih življenjskih zgodb deklet, Maje in Selme, ki sta vsaka na svoj način doživeli okrutne stvari v svojem življenju. Prebrali smo sedmo zapoved iz Katekizma katoliške Cerkve, ki ravno govori o tem, da prepoveduje dejanja ali početja, ki vodijo k zaslužnjevanju ljudi, ter odlomek iz Svetega pisma. Da bi še bolj povezali naš svet, v katerem živimo, in vero, smo vse začinili še z močno debato, kjer smo se spraševali o morebitnih rešitvah za mlade, da ne bi naivno nasedali na pasti trgovanja z ljudmi, ter razpravljali

o raznih problemih, ki se dogajajo pri mladih v naši državi. Prisluhnili smo tudi zanimivim in pretresljivim življenjskim zgodbam, ki so jih pripovedovali mladi in starejši. Zanimivo je bilo slišati poglede obeh generacij, nas mladih in staršev, kako vidimo ta problem pasti trgovanja z ljudmi v Sloveniji v zdajšnjem času, predvsem problem trgovanja z mladimi. Dobro debato smo povezali še s poslanico, ki govori o tem, da smo vsi bratje, tukaj in zdaj! Končali smo z molitvijo za vse žrtve, še malce poklepetali in odšli domov, vsak s tihim upanjem pri sebi, da bo naš svet začel reševati mlade in njihovo prihodnost, ob tem pa ne bo pozabil na Boga, ki je naša največja rešitev.

V tem večeru smo spoznali, da najverjetneje tiči vzrok za toliko problemov in pasti pri mladih v tem, kako jih njihovi starši vzgajajo in v kakšnem krogu sovrstnikov se gibljejo, ter da je prav, da smo začeli drug drugega ozaveščati o trgovini z ljudmi in njenih posledicah, da bi bilo teh žrtev vse manj.

Emanuela Eduard

Maribor

Včetrtek, 23. 10. 2014, smo se po večerni sveti maši zbrali pri frančiškanih v Mariboru. Večer se je začel z uvodno pesmijo slavnice skupine Emanuel, nato pa smo slišali poslanico Podaj mi roko, ki jo je napisala sestra Andreja Čakš. Podanih je bilo nekaj iztočnic za osebni razmislek: kaj jaz prispevam k tistemu pravemu bratstvu nas vseh, preprečevanju predsodkov, sebičnosti in boljšim medsebojnim odnosom. Sledil je nagovor salezijanskega duhovnika Rafa Pinose, ki ima velik govorniški talent in z njim uspešno in goreče pričuje za Božjo ljubezen do nas vseh. Najbolj mi ostaja v spominu njegova prisposoda o dimenzijah. Sprva človeških, nato tistih predstavljenih v Pavlovem pismu in na koncu o treh Božjih dimenzijah – veri, upanju in ljubezni.

Po nagovoru je sledila slavilna molitev s skupino Emanuel iz Binkoštna cerkve, ko smo skupaj z njimi peli bolj ali manj poznane pesmi, predvsem pa smo se želeli zahvaliti Gospodu za njegovo Ljubezen in ga slaviti. Ko smo si med pesmijo podali roke in skupaj molili, si res lahko čutil Božjo bližino, predvsem pa našo povezanost, saj smo bili bratje in sestre ter smo skupaj prosili za mir. Upam, da je vsak udeleženec to začutil in ga je tako nagovorilo, da bo želel to bratstvo prenesti v svoj vsakdan, v vse svoje odnose.

Na koncu nas je pričakal še zelo okusno in lično pripravljen prigrizek, ob katerem je bila priložnost za srečanje in sproščen klepet z vsemi udeleženci.

Tadeja Dobre

Podaj MI Roko
2014

podaj MI Roko

Minilo je 28 let od molitve za mir v Assisiju, ko so se na pobudo Janeza Pavla

II. zbrali predstavniki svetovnih religij in vsak na svoj način molili. Danes po 28 letih dogodek še ni šel v pozabo in tudi mi v Ljubljani smo letos v spomin na ta dogodek in željo po miru molili za mir, se družili in peli ter se podali na »romanje«. Začeli smo s skupno molitvijo in pesmimi v Štepanji vasi pri kapucinih, nato pa smo se v luči miru odpravili na romanje do Sv. Urha. Pot je minila zelo hitro. Pogovarjali smo se, se družili, zblíževali in molili. Med potjo smo pozdravili tudi brate konje. In tako smo hitro prispeli do križišča, kjer se pot začne vzpenjati do cerkve Sv. Urha. Tam so nas pričakali še ostali bratje in sestre, ki niso uspeli priti v Štepanjo vas. Skupaj smo se odpravili po griču do cerkve in vmes vdano molili rožni venec. Po prihodu v cerkev smo skupaj prepevali, ob 18.30 pa pričeli z darovanjem svete maše. Maša je bila zelo lepa in vsebinsko bogata. Prisotni smo bili praktično vsi predstavniki 1. in 3. reda svetega Frančiška: bratje minoriti, bratje kapucini, bratje frančiškani, Frančiškov svetni red, Frančiškova mladina, Frančiškovi otroci in drugi v Frančiškovem duhu, pridružile pa so se nam tudi sestre frančiškanke Marijine misijonarke. Gotovo pa so nas v molitvi spremljale tudi sestre klarise oziroma 2. red svetega Frančiška. Po sveti maši smo se pred cerkvijo pogreli s čajem in pecivom, za kar so priskrbele pridne roke.

Klemen Levičnik

Vikend FRAMA

Vikend FRAMA je letos potekal od 9. do 11. januarja 2015 v kapucinskem samostanu v Krškem, kjer deluje br. Marko Senica. Tema vikenda je bila *Ljubezen do ubogih*. V samostanu se nas je zbralo 16. Že prvi večer smo vstopili v temo vikenda in razmišljali o izražanju ljubezni do najbolj zapostavljenih. Sobota je bila za vse nas poseben dan, saj smo porazdelili v štiri skupine in odšli evangelizirat. Prva in druga skupina sta se osredotočili na starejše ljudi. Tako je prva skupina obiskala osamljeno gospo, druga pa se je srečala z dvema gospema, ki sta pričevali o dogodkih iz svojega življenja. Tretja skupina je odšla na ulice Krškega, kjer je delila »nasmeške«, čokoladke, piškote in seveda tople besede. Odziv prebivalstva je bil čudovit in prijeten! Četrta skupina na čelu z s. Anjo pa je v času evangelizacije molila pred Najsvetejšim in nam vsem pomagala.

Sobotni večer je bil zabavno obarvan, saj so potekale razne igre, pa tudi skeč ni manjkal. Dan, poln prijetnih vtisov, smo zaključili z molitvijo.

Nedeljsko jutro in dopoldne je bilo duhovno močno. Skupaj z prebivalci Krškega smo se udeležili sv. maše, po zajtrku pa smo molili pred Najsvetejšim, premišljevali in si zadali sklepe, ki jih nameravamo uresničiti v letošnjem letu. Nato smo se lotili čiščenja in s kosilom zaključili naše skupno druženje.

Hvala Bogu za duhovno bogat vikend ter gostitelju br. Marku, ki je v teh dneh srečal Abrahama!

Dominik

Frančiškovi otroci v Adergasu

Od 9. do 11. januarja 2015 je v preurejenem samostanu v Adergasu potekal duhovni vikend za Frančiškove otroke iz ljubljanske in primorske regije. Vikenda se je udeležilo 33 otrok in 23 animatorjev. In imeli smo se super! :)

Letos smo za zgodbo vikenda izbrali Čarovnika iz Oza ameriškega pisatelja L. F. Bauma, ki govori o deklici Doroteji in njenem potovanju po čudežni deželi skupaj s strašilom brez možganov, kositrnim drvarjem brez srca in levom brez poguma. Deklico v Ozovo deželo odnese vihar proti njeni volji, zato si tudi želi, da bi se čim prej vrnila domov, a pri tem ji lahko pomaga le najmočnejši čarovnik v deželi – Oz. Po poti sreča še tri prijatelje, ki imajo vsak svojo pomanjkljivost in tako kot ona upajo na Ozovo pomoč. Ko pa po kar nekaj težkih preizkušnjah prispejo do čarovnikovega mesta, jih čaka veliko razočaranje, saj od njih zahteva, da najprej pokončajo zahodno veščo, ki je zlobna in zaslužni vsakogar, ki stopi na njeno ozemlje. Prijatelji pa se kljub nevarnostim podajo na pot.

Zlobna vešča uniči kositrnega drvarja in strašilo, leva in Dorotejo pa obdrži kot sužnja, dokler je slednja nekega dne po nesreči ne ubije. Družčina se spet sestavi in odpravi k Ozu po nagrado, a izkaže se, da je Oz v resnici navaden človek, ki pa strašilu vseeno nasuje nekaj možganov v glavo, drvarju sešije mehko srce, levu pa poišče čašo poguma. Le Doroteji ne

uspe oditi domov, zato jih spet čaka pot; tokrat k dobri čarovnici Glindi, ki Doroteji pove, da je že ves čas nosila čarobne čevlje, s katerimi bi se lahko kadarkoli vrnila domov. Ampak! Če bi se Doroteja že takoj vrnila domov, strašilo, kositrni drvar in lev ne bi dobili tistega, kar jim je manjkalo in še vsak svojega kraljestva, predvsem pa ne bi spoznali moči prijateljstva. Številne prepreke so lahko premagali le tako, da so zaupali vase in si med seboj pomagali.

Na prvi pogled ta zgodba poteka brez prisotnosti Boga, toda mi verjamemo, da je naš Gospod prav povsod, zato smo se vsi skupaj odpravili v Ozovo deželo iskat Boga. Skozi odlične kateheze, ki so jih pripravili naši duhovni asistenti, smo Ga našli in On je našel nas. Vedno bolj smo med seboj čutili Njegovo prisotnost, ki nas je povezovala.

Čas smo zapolnili še z molitvijo, jutranjo telovadbo, delavnicami (izdelovali smo ptičje hišice in vaze), z zimskim sprehodom v zasneženi

gozd (kepanjee!), veliko igro, petjem, druženjem, spoznavanjem novih prijateljev ... V soboto zvečer smo imeli tudi zabavni večer, posebni doživetji pa sta bili maši v soboto in v nedeljo, ko so se nam pridružili še starši otrok. Ne smemo pozabiti tudi na kuharje, ki so skrbeli, da so bili naši želodčki polni čez cel dan in smo tako imeli dovolj energije za vse dejavnosti.

Otroci so res en velik dar, polni so energije in spontanosti. Kot vzgojitelji otrok pa ne smemo nikoli pozabiti, da so otroci dani od Boga in pripadajo le Njemu. Mi jim lahko le z ljubeznijo (ki mora včasih biti zelo ostra) pomagamo, da tudi ostanejo Njegovi.

Valentina Čermelj

Strokovna ekskurzija na Poljsko

Od 28. do 30. oktobra 2014

Člani Narodnega sveta smo se hladnega torkovega jutra odpravili na pot proti Poljski. Tam smo si prvi dan ogledali Vadovice, rojstno mesto papeža Janeza Pavla II. V Krakov smo prispeli v poznih popoldanskih urah. Naša ekskurzija je potekla v sproščenem, bratskem vzdušju predvsem zato, ker smo si hrano delili. Kdor je kaj imel, je to ponudil tudi ostalim in tako smo bili brez skrbi. Naslednji dan smo obiskali cerkev Božjega usmiljenja z grobom sv. Favstine Kovalske, kjer smo imeli tudi sveto mašo. Po kosilu iz popotne torbe, ki smo ga pojedli kar v parku na tleh, smo si ogledali center mesta Krakov. Ker naša ekskurzija ni bila le turistično potovanje, smo imeli zvečer v hostlu tudi sestanek, na katerem je vsak povedal, kje vidi svoje mesto v Narodnem svetu in za kaj se mu zdi pomembno truditi v naslednjih treh letih. Skupaj smo oblikovali cilje, za katere upamo, da jih bomo z Božjo pomočjo in skupnimi močmi dosegli. Zagnanost za delo s Frančiškovi

otroki in Frančiškovo mladino je vela iz nas in bila nalezljiva. Tretji dan našega potovanja smo se po iskanju »skritega zaklada« na glavnem trgu Krakowa (zaklad so bili listki z mislimi sv. Frančiška) in še zadnjem sprehodu po mestu odpravili proti Čenstohovi – Črni Mariji. V svetišču na Jasni Gori je p. Vlado daroval sveto mašo. S petjem pri maši in po njej smo očarali poljsko redovnico, ki ni mogla verjeti, da lahko tako majhna skupina romarjev tako lepo poje. Zvečer smo prispeli v hostel, v katerem smo prespali zadnjo noč. Ta hostel se je od prvega razlikoval predvsem po tem, da smo takoj ob prihodu opazili, da nekateri ljudje stalno živijo v njem. Kar pa je bilo za nas mogoče tudi dobro, saj smo si od njih lahko sposodili lonec, v katerem smo skuhali torteline za večerjo. Ni nam bilo hudega, čeprav tudi krožnikov nismo imeli. Jedli

smo vsi kar iz enega »piskra« in se tako vadili v preprostosti. Zadnji dan smo obiskali taborišče smrti Auschwitz. Ob tem, kar smo videli, nismo mogli ostati ravnodušni, zato smo med potjo domov molili za vse žrtve. Iz Poljske smo krenili kasneje, kot smo načrtovali in zato smo v Slovenijo prišli pozno zvečer oziroma zgodaj zjutraj. Strokovna ekskurzija je za nami, mi pa smo polni nove energije za delo, ki nas čaka.

Mojca Birk

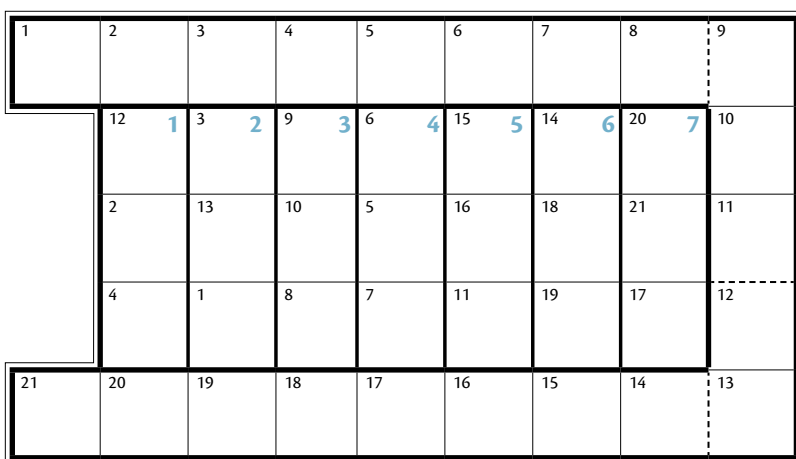

Nagradni okvir

Sestavite sedem besed s po tremi črkami, ki jih zahtevajo opisi, in jih navpično vpišite v srednji del lika. Če posamezne črke nato s pomočjo številk prenesete v okvir na robu lika, boste na poljih od 1 do 21 prebrali rešitev – naslov slovenskega prevoda knjige papeža Frančiška, ki je izšla lansko leto.

1. japonska denarna enota,
2. zelo velika ptica ujeda (brkati ...),
3. v dobi holocena izumrla velika, noju podobna ptica,
4. stopnja na hierarhični lestvici v vojski in podobnih organizacijah,
5. vir umetne svetlobe,
6. spanje, spanec,
7. majhna gozdna žival s kratkimi nogami in z bodicami po zgornjem delu telesa.

sestavila: ga. Frančiška Pavlič

Dragi bratje in sestre!

Spet ste pridno reševali uganko. Na uredništvo ste poslali 31 pravih odgovorov. Geslo iz prejšnje številke se glasi: Vi oblaki ga rosite ali zemlja naj ga da.

Izžrebali smo naslednje nagrajence:

1. nagrada: **Marija Čermelj**, Ljubljana;
2. nagrada: **Antonija Mikelj**, Kranj;
3. nagrada: **Marija Sušnik**, Šenčur.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Küzmičeva 6, 1000 Ljubljana), do 5. marca 2015. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;
2. nagrada: Revija Magnificat;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (15)

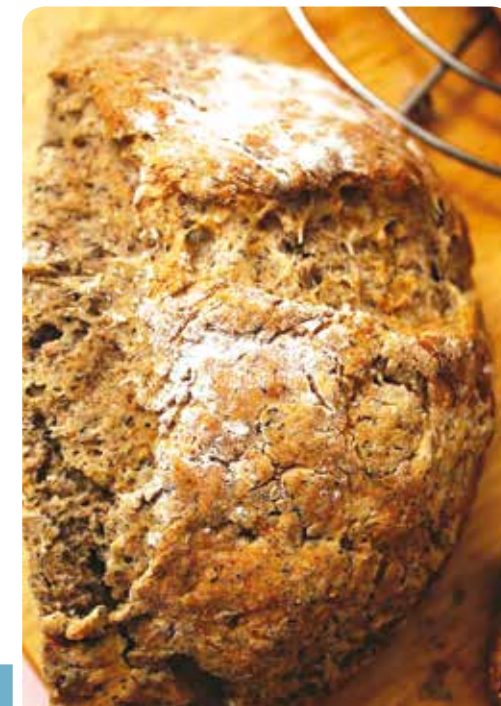
XV. Kako je sveta Klara obedovala s svetim Frančiškom in njegovimi bratovskimi tovariši pri sveti Mariji Angelski.

Kadar je sveti Frančišek bival v Assisiju, je večkrat obiskal sveto Klaro in ji dajal svete nauke. Bila je njena srčna želja, da bi smela enkrat z njim obedovati, a čeprav ga je večkrat za to prosila, ji ni nikdar hotel dati te tolažbe. Ko so njegovi tovariši spoznali željo svete Klare, so rekli svetemu Frančišku: »Oče, zdi se nam, da tvoja strogost ni v skladu z božjo ljubeznijo, ker sestre Klare, tako svete, Bogu drage device ne uslišiš v tako majhni stvari, kot je ta, da bi s teboj jedla; in to še posebno, ker je ona po tvojem nauku zapustila vse bogastvo in blesk sveta. Resnično, če bi od tebe prosila še večje milosti, kot je ta, bi jo moral tej svoji duhovni mladiki storiti.« Tedaj je sveti Frančišek odgovoril: »Ali se vam zdi, da naj bi jo uslišal?« Tovariši odgovorijo: »Seveda, oče, spodobi se, da ji pripraviš to veselje in tolažbo.« Pa pravi sveti Frančišek: »Ker se vam tako zdi prav, se zdi prav tudi meni. Da pa bo še bolj potolažena, hočem, da se ta obed vrši pri Sveti Mariji Angelski, zakaj dolgo časa je že zaprta pri svetem Damijanu in drago ji bo spet videti samostan svete Marije, kjer je bila ostrižena in je postala nevesta Jezusa Kristusa. Tam bomo v božjem imenu vsi skupaj jedli.«

Ko je prišel za to namenjeni dan, je šla Klara z eno svojih tovarišic iz svojega

samostana in je v spremstvu tovarišev svetega Frančiška dospela k sveti Mariji Angelski. Pobožno je pozdravila Devico Marijo pred njenim oltarjem, kjer so ji bili ostrigli lase in je bila prejela redovno obleko. Nato so ji razkazali samostan, dokler ni prišel čas obeda. Medtem je sveti Frančišek dal pogrniti, in sicer na golih tleh, kakor je bil navajen storiti. In ko je prišla ura obeda, sta sedla sveti Frančišek in sveta Klara skupaj, nato eden izmed tovarišev svetega Frančiška s tovarišico svete Klare in zatem so vsi drugi tovariši ponižno posedli okrog mize.

Pri prvi jedi pa je začel sveti Frančišek tako sladko, tako vzvišeno in čudovito govoriti o Bogu, da se je polnost božje milosti razlila čeznje in so se vsi zamaknili v Boga. In ko so tako zamaknjeni sedeli, z očmi in rokami dvignjenimi k nebu, so ljudje iz Assisija in Bettone in vse okolice videli, kako sveta Marija Angelska, ves samostan in gozd, ki je

bil takrat še blizu samostana, močno gorijo; in zdelo se je, ko da bi bil ogenj mogočen, ker je zagrabil obenem cerkev in samostan in gozd. Zato so asiški meščani naglo tekli dol, da bi pogasili ogenj, ker so menili, da mora vse goreti. Ko pa so dospeli k samostanu in niso videli ničesar, kar bi gorelo, so vstopili in našli svetega Frančiška in sveto Klaro z vso njuno družbo zamaknjene v Boga, sede okrog tiste ponižne mize. Tedaj so jasno spoznali, da je bil tisto božji in ne pozemeljski ogenj, ki ga je Bog čudežno pokazal v dokaz in pomen ognja božje ljubezni, od katere so gorele duše teh svetih bratov in svetih redovnic. Odšli so zato z veliko tolažbo v svojih srcih in utrjeni v svetosti.

Ko sta se čez dalj časa sveti Frančišek in sveta Klara z ostalimi vred zavedla in se od duhovne jedi čutila tako okrepčana, jima za telesno hrano ni bilo več mar. Tako se je končalo to blaženo obedovanje, po katerem se je sveta Klara v dobrem spremstvu vrnila k svetemu Damijanu. Sestre pa so se močno razveselile, ko so jo zagledale, ker so se bale, da bi je sveti Frančišek ne poslal za prednico v drug samostan, kakor je bil že storil s sestro Nežo, njeno sveto tovarišico, ki jo je bil poslal za prednico v florentinski samostan Monticelli. Sveti Frančišek je tudi že večkrat rekel sveti Klari: »Pripravi se, da te, če bo treba, pošljem v drug samostan,« in ona, hčerka svete pokorščine, je odgovorila: »Oče, vedno sem pripravljena iti, kamor me pošljete!« Zato so se sestre močno razveselile, ko so jo imele zopet v svoji sredi.

Sveta Klara pa je bila odtlej zelo potolažena.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Se nadaljuje.

Premišljevanje

Poglavje ponuja različne ravni branja: asketski pomisleki Frančiška glede klavzure, glede njegovega posebnega odnosa s Klaro;

- ☞ povzdigovanje Porciunkule, zibelke frančiškanskega gibanja in simbola skupine »duhovnih«;
- ☞ mitologija svetosti, vezana na ekstatične izkušnje/izkušnje zamaknenosti;
- ☞ strani, namenjene za izgrajevanje bralcev, oprto na izredne pojave.

Onkraj domišljijanskega v besedilu ni težko dojeti nadnaravnih resničnosti, ki prežemajo zavest krščanskega ljudstva. Svetniki živijo duhovno občestvo z Bogom, ki presega človeške vezi. Oni so tisti, ki skrivno podpirajo življenje Cerkve. Samo ljudstvo je s svojim značilnim realizmom tudi reklo, naj svetnika in svetnico loči debela stena.

Na tej meji med zdravim razumom, ki bedi nad človeškimi težnjami, in čudežem svobode za ljubezen, ki ga ustvarja Sveti Duh, so se gibala in razločevala nešteta prijateljstva kristjanov in kristjank.

Mojo pozornost je vedno pritegnila skrivnost odnosa med Frančiškom in Klaro. Vsaka doba jo razlaga z lastnimi vzorci. Rožice njun odnos idealizirajo z nadnaravnimi kategorijami – brez človeškega temelja. Danes preiskujemo psiho-afektivno dinamiko. A vedno obstanemo pred vrati, kajti globlje podobnosti zahtevajo šesti čut, pregneten s spoštovanjem in samoto.

Posodobljeni prevod Alojzija Resa
pregledal br. Miran Špelič.
Odmeve prevedel dr. Robert Kralj

Novice iz Svete dežele

Kodeksi, rokopisi in starodavne knjige: neprecenljivi zakladi, darilo Kustodije Svete dežele svetu

Od leta 2011 dalje Katoliška univerza v Milanu sodeluje s Kustodijo Svete dežele pri projektu, namenjenem ohranjanju starodavne knjižnice »San Salvatore« v Jeruzalemu. »Knjiga kot most do miru« se osredotoča na pobude, ki spodbujajo ohranjanje in povečujejo ozaveščenost o najbolj dragocenih knjigah frančiškanske knjižnice.

V zadnjih nekaj dneh, tj. po ponovnem odkritju zadnje skupine okoli desetih rokopisov, so bili opravljeni končni pregledi popisa, ki bo v digitalni obliki na voljo na spletu v prihodnjih tednih. To novo, popolnoma elektronsko orodje, bo na voljo jeseni v času pomembnega kulturnega dogodka v Jeruzalemu, ki bo omogočal prvi, a dragocen vpogled v to pomembno zbirko rokopisov. »Ureditev inventarja rokopisov,« komentira Edoardo Barbieri, profesor za zgodovino knjig na Katoliški univerzi, »ne bi bila mogoča brez sodelovanja številnih prijateljev in podpornikov: zdaj bo ta kulturno in zgodovinsko neprecenljiv zaklad Kustodije Svete dežele na voljo učenjakom po vsem svetu.«

Zgodba o solidarnosti: Otroci iz Zielonke na Poljskem otrokom v Siriji

Pobuda »Otroci iz Zielonke otrokom v Siriji« je potekala v osnovnih šolah mesta Zielonka blizu Varšave na Poljskem. Cilj pobude, ki je potekala v postnem času, je bil, da učenci izrazijo svoje sočustvovanje s sirskimi otroci, ki trenutno zelo trpijo zaradi vojne.

V znak solidarnosti so otroci iz Zielonke v postnem času molili za mir v Siriji. Vsak dan so molili rožni venec, za sirske otroke so varčevali denar z odpovedovanjem sladkarij in priboljškom ter z zbiranjem denarja s prodajo piškotov in ročno izdelanih okraskov. Vsak petek so zbrali majhne prispevke v posebej izdelanih škatlah za denar.

Nasmeh betlehemskega otroka na poletnem taboru

»Veselite se videti otroški nasmeh,« pravi sestra Anna, koordinatorka poletnega tabora v Betlehemu. »Te dejavnosti jim omogočajo, da se zabavajo, hkrati pa, da rastejo v veri.« To je izkušnja poletnega tabora v frančiškanski župniji v Betlehemu, ki je organiziran v prostorih Katoliške akcije, kjer je prostor za verouk.

Šest dejavnosti, 220 otrok in mladostnikov v starosti od 6 do 16 let, dve različni vrsti katehez, 62 prostovoljcev inštruktorjev,

to so številke s poletnega tabora, organiziranega s pomočjo prispevka združenja Pro Terra Sancta. Dejavnosti se začnejo zjutraj s katehezo. Kasneje sledijo slikanje, ljudski ples, moderni ples, gledališče, kopanje v bazenu in petje. Katehez je več vrst, zelo specifičnimi pristopi: za najmlajše je poudarek na čudežih; za starejše otroke pa je poudarek na »junakih iz Svetega pisma«. »Uporabljamo inovativne metode,« pojasnjuje s. Anna, »in kateheza tako ne temelji na dolgočasnih lekcijah. Uporabljamo veliko videov in spodbujamo otroke in mlade, da odigrajo prizore iz Svetega pisma, ki so jih obravnavali.«

Kustos Pizzaballa na obisku v Siriji

Po nedavnem obisku v Siriji je p. Pierbattista Pizzaballa – kustos Svete dežele in predsednik združenja Pro Terra Sancta – pripovedoval, kaj je videl v mestu Aleppo, kjer je prišlo do množičnih pobojev. Pravi, da lahko najdemo upanje, ko slišimo, da je v tem morju trpljenja in nasilja še vedno možno, da si tujci iz različnih ver pomagajo, ko se soočajo s skupnimi nesrečami.

Mesto Aleppo je bilo brez vode več mesecev in edini vir vode je mogoče najti v zasebnih vodnjakih. Očitno je, da jih nimajo vsi. Poleg tega tudi nimajo električne energije (imajo jo le dve uri na dan), vodo pa je nemogoče pridobivati brez generatorja. Hkrati pa je zelo težko najti gorivo za generator in zato je gorivo tudi zelo drago. Skratka, za normalno družino je normalno bivanje nemogoče. Pravzaprav je zelo težko za veliko večino ljudi, ki so ostali tu, ker je večina revnih in ne vedo, kam naj gredo. Le večje institucije – mošeje, cerkve, bolnišnice itd., imajo dostop do vodnjaka. Sam sem videl kristjane in muslimane, ki v vrstah čakajo na vodo pri cerkvi, ter kristjane, ki nosijo vodo svojim muslimanskim sosedom, in obratno.

Obnova Dominus Flevit se uradno pričenja

Zdaj še dodaten dejavnik povezuje Sveto deželo z Italijo, zlasti z majhnim mestecem Bronzolo v provinci Bolzano. Dvodnevno srečanje v Bronzolu je obeležilo začetek novega posega za obnovo mozaikov v cerkvi Dominus Flevit na Oljski gori v Jeruzalemu.

Po zaključku projekta za ohranjanje in usposabljanje, ki ga je izvedla cerkev v Getsemaniju in podprla mestna občina Rovereto, bo ta novi projekt, ki predstavlja nadaljevanje prejšnjega, financirala mestna občina Bronzolo s pomočjo istega programa italijanskega konzulata v Jeruzalemu – Program za podporo palestinskih občin (PMSP) – v sodelovanju z združenjem Pro Terra Sancta in Centrom za mozaike v Jerihi.

Po predstavitvi 24. septembra 2014 je škofov vikar daroval slovesno mašo

v spomin na očeta Pietra Kaswalderja, frančiškanskega arheologa in prijatelja, ki se je v času svojega življenja tako trudil za krepitev prijateljstva med Sveto deželo in pokrajino Trento, od koder je izšel.

Odpira se Hiša za goste Deteta Jezusa v Betlehemu

Na visokem hribu, ki obkroža Betlehem, stoji zgradba Antonovega dobrodelnega društva, ki je ena od tistih skritih, vendar privlačnih oaz v mestu, v katerem se je rodil Jezus. Objekt je namenjen namestitvi starejših in blizu njega je majhno zatočišče. Prav v tem okolju, z namenom izmenjave in solidarnosti, je združenje Pro Terra Sancta pravkar odprlo Hišo za goste Deteta Jezusa, ki sprejema romarje v kraju, v katerem je Bog postal človek.

Namen Hiše je povabiti tiste, ki potujejo skozi to deželo, odprto za obi-

skovalce, čeprav jo pretresa trpljenje prebivalcev, da se srečajo in spoznajo ne le mrtve kamne cerkva in bazilik, ampak tudi »žive kamne«, kristjane v Sveti deželi. »Imamo deset sob, vsaka ima lastno kopalnico, in lahko sprejmemo do 25 ljudi,« pravi Eli, eden od prostovoljcev, ki skrbijo za upravljanje gostišča. »To ni le kraj za postanek,« pravi Giusy, drugi prostovoljec, ki dela v hiši za goste, »ampak je priložnost, da se soočimo s težko resničnostjo, kot je srečanje s starejšimi, ki živijo v Betlehemu, in jim ponudimo podporo, hkrati pa gre tudi za duhovno izkušnjo. Imamo namreč tudi kapelo za molitev in meditacijo.«

V Jordaniji podpora za krščanske begunce, ki bežijo pred vojno v Siriji in Iraku

Umm George, po poreklu Armenka, je sedemdesetletna iraška žena, ki je pobegnila pred vojno leta 1990, da bi skrbela za svojega moža, ki je bil ranjen v prvi zalivski vojni. Nato je ostala kot vdova v Jordaniji, ker ni imela finančnih sredstev, da bi se vrnila v Irak. Pred mesecem dni so se ji pridružili njena hči, zet in dva vnuka, ki so bili prisiljeni zapustiti Mosul zaradi nove grožnje - ISIS - s katero se danes sooča na milijone ljudi v Iraku in Siriji.

Vseh pet družinskih članov zdaj živi v dveh sobah v Amanu, na manj kot 70 kvadratnih metrih, brez dokumentov, ki bi jim omogočili, da bi lahko delali. Zgodba Umm George je le ena od mnogih zgodb krščanskih beguncev v Jordaniji danes, ko je s pomočjo združenja Pro Terra Sancta in Karitasa v Antonianumu našla nastanitev in upanje za prihodnost.

Moj slovenski Camino

Začeli smo v četrtek, 24. 4. 2014, v sivem in meglenem jutru. Vremenska napoved ni obetala nič dobrega, tudi za prihodnje dni ne, vendar za nas, dvanajst romarjev, to sploh ni bilo важно. Polni pričakovanj, polni veselja, pogumni in neučakani smo se podali na pot. Nekateri znanci že od prej, drugi od trenutka, ko smo sedli v en kombi in en osebni avto in se odpeljali na začetek poti.

Že dolgo sem si potihoma in naglas želela, da bi odšla na to pot, pa se je kar nekaj let zaporedoma tik pred zdajci zgodilo nekaj, kar me je zadržalo doma. Sv. Jakob pa je vabil in bil tako zelo vztrajen, da je uspelo njemu in meni. Hvala, sv. Jakob!

1. dan: Slovenska vas blizu Obrežja – Kostanjevica – Dobrova – Podbočje – Poljane = 31 Km

Začelo se je. Čisto zares začelo. Z Njim, ob znamenju na prvem razpotju, kjer je Marjeta prebrala molitev oziroma Popotnico romarjem, ki jo je napisal domačin, p. Robert Bahčič:

*Dragi romar, ki stopaš na častljivo pot!
Bodi blagoslovljen.*

*Naj sv. Jakob varuje tvoje noge,
naj bo tvoja popotna palica,
naj gasi tvojo žejo,
naj te varuje pred vročino,
naj bo tvoj tihi sopotnik.*

*Dragi romar, ki stopaš na evangelijsko pot!
Bodi blagoslovljen.*

*Naj molitev spremlja tvoj korak,
naj tvoj nasmeh pozdravlja vse na poti,
naj tvoja ljubezen izruje sovraštvo,
naj tvoja solidarnost varuje omahujoče,
naj vsak začuti, da si Božji romar.*

*Bog te blagoslovi,
dragi romar.*

Prijazni šofer Stane se je sam ponudil, da nam težke nahrbtnike potegne še do vrha hriba (hvala!!!), mi pa smo zagrizli v prvi klanec. Prve rumene školjke, prvi kažipoti, prvi zeleni travniki posejani z ivanjščicami, repečo zlatico, spominčicami in travniško kaduljo. Naš prvi postanek je bil v hiši Bercetovih v vasi Brezje v Veliki Dolini, kjer nas je čakal odličen zajtrk, toplota kmečke peči in obeh gostiteljev, besede dobrodošlice in Jurijeva kolednica, ki nam jo je prijazno zapel gospodar.

Poslovali smo in se napotili proti prvi cerkvi sv. Jakoba na naši poti, skromni cerkvi iz leta 1676 z lepo obnovljenim oltarjem in prizidkom, kjer so včasih prespali romarji iz Hrvaške, Žumberka in Samoborskega gorja. Dobili smo romarski blagoslov domačega župnika, zmolili za srečno pot in naši trije koroški romarji, trije odlični pevci, so zapeli za zahvalo, za srečno pot, za romarsko veselje.

Naša pot se je nadaljevala ob šengenski meji, po kolovozih in makadamu, čez gozd do vasic Mocelj in Izvir. Tik pred Pošteno vasjo nas je ujela poštena ploha.

Vedrili smo pod napuščem zaprte hiše, jim v zahvalo pustili na oknu podobico sv. Jakoba in se odpravili naprej proti Bušeci vasi. Molitev rožnega venca

med potjo smo posvetili naši domovini, zdravi pameti in razsodnosti naših politikov ter pravilnim odločitvam.

Z nami je romala tudi reka Krka. Zasajana in tiha, polna vode. Tako lepa, kot ji je zapel v svoji pesmi pokojni Lojze Slak:

*Krka sanjava, se poigrava,
tam med bregovi, kjer sem doma.
Spotoma boža trave zelene
in ogleduje si modro nebo ...*

V vasi Dobrova smo si odpočili ob kapelici, posvečeni blaženemu Antonu Martinu Slomšku, v vasi Podbočje pa v cerkvi sv. Križa. Pozno popoldne smo skozi Krakovski gozd prišli do Doma duhovnih vaj novomeške škofije na Poljanah, kjer nas je za večerjo čakala odlična obara. Pa topla voda pod tuši in udobna postelja! Kakšno romarsko razkošje! Kakšen čudovit dan!

»Vse smo imeli, samo mavrice ne!« je rekla Barbara.

Z Olgo sva spali v »predsedniškem apartmaju«. Bilo je toplo, tiho, mirno, udobno. Dež je ponoči pel uspavanko. Napojil je zemljo in kolovoze spremenil v blatne poti ...

*Se nadaljuje
Ester*

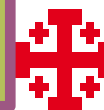
Darovi za Sveto deželo

od 18. 8. 2014 do 10. 11. 2014

5,00 €	Maruša Hribar
10,00 €	Majda Hržič
10,00 €	Jožef Zver
15,00 €	Simona Čop
15,00 €	Frančiška Metelko
20,00 €	Jana Barba
20,00 €	Marija Gogala
20,00 €	Zofka Močnik
50,00 €	Nika Beravs
50,00 €	Marija Car
50,00 €	Marija Devetak Kokalj
50,00 €	Vlasta Globevnik
200,00 €	Ana Jakše

Bog povrni!

Pripravila Mojca Sojer

V Ameriko po Baragovi poti

18. in 19. oktobra 2014 so v Marquette v ameriški zvezni državi Michigan potekali **Baragovi dnevi** – mesec dni kasneje, kot je bilo prvotno predvideno. Slovesnosti so predstavili, ker je bil v Marquette imenovan nov škof, mons. John F. Doerfler, ki je bil v septembru na seminarju v Rimu.

Baragovi dnevi so vsako leto v drugem kraju na območju, kjer je 25 let deloval slovenski misijonar Irenej Friderik Baraga (1797–1868). Letos je bil izbran Marquette ob Gornjem jezeru, kjer je Baraga ustanovil škofijo in v hiši blizu danes veličastne stolnice sv. Petra umrl. Slovesnosti je organizirala Baragova škofijska zveza, ki jo vodi Lenora McKeen. V organizaciji Komisariata za Sveto deželo pa se jih je udeležila tudi skupina desetih romarjev iz matične Slovenije, ki jo je vodil **p. Peter Lavrih**. Pri oblikovanju programa romanja in vodenju potova-

nja je sodeloval dober poznavalec teh krajev **Franci Jereb**, ki ga sicer ni bilo z nami, vendar nas je vseskozi spremljal z elektronskimi sporočili.

Slovenski romarji smo se želeli udeležiti slovesnosti, zlasti pa spoznati deželo, kjer je misijonaril Baraga. Misijonariti se sicer lepo sliši. Kakšna pa je bila ta dežela, kamor je Baraga prišel leta 1830, star 33 let, doma iz graščine Mala vas pri Dobrniču, danes Knežja vas.

To je bila dežela jezer in močvirij, kjer je v glavnem vse leto hladno, pozimi zelo mrzlo, veliko snega, jezera zamrznejo, kjer skromna lesena bivališča, pokrita z drevesnimi skorjami, niso nudila toplega zavetja, kjer so nekateri Indijanci že slišali o katoliški veri od francoskih misijonarjev, večina pa ne, kjer so belci prodajali Indijancem žganje, da so se opijali, kjer so belci jemali indijansko zemljo in so Indijanci obolevali in umirali zaradi belskih bolezni ...

Baragov dom sicer ni bil bogat, pa vendar mu je nudil normalne razmere za študij. Ko je študiral na Dunaju in v

Ljubljani, mu ni bilo treba kot večini slovenskih študentov tistega časa inštruirati otrok, da bi preživel. Študiju se je posvetil z vso resnostjo. Na Dunaju je končal študij prava, v Ljubljani pa teologijo in bil leta 1923 posvečen v duhovnika. Bil je izobražen, nadarjen in delaven. Če pogledamo realno, je imel velike možnosti za odlično kariero. Odločil pa se je drugače: odšel je kot misijonar med Indijance v Michigan.

Njegova misijonarska pot se je začela v Cincinnatiju v Ohio, kjer je preživel zimo. Sin indijanskega poglavarja, ki je tam čakal, da odide na bogoslovne študije v Rim, ga je učil očipvejščine. Tako se je pripravljaj na misijonarjenje. Bil je poliglot, znal je osem jezikov, kar mu je omogočalo delo v popolnoma tujem okolju.

Spomladi je odšel v Krivo drevo na vzhodni obali Michiganskega jezera, kjer je ustanovil misijon in kasneje župnijo. Od tu je Baraga pešal, hodil s krpljami, se vozil s čolni do indijanskih naselij, jih poučeval z besedo o veri, gospodarjenju, sadjarstvu, jih učil pisanja in branja, da bi bolje živeli, pisal, prevajal za Indijance, pisal in izdal dela o Indijancih. Po 30 letih je postal škof v današnjem pol ameriškem in pol kanadskem mestu Sault Saint Marie ob Gornjem jezeru. Ker je bil Marquette zaradi rudarstva in pristanišča večje mesto, je sedež škofije prenesel tja, kjer je tudi umrl.

Še v domovini je v slovenščini napisal molitvenik *Dušna paša*. V Ameriki pa je nadaljeval s pisanjem in prevajanjem verskih knjig za Indijance. Baraga pa ni bil samo verski pisec, ampak tudi raziskovalec indijanskega življenja, kulture in jezika. S knjigo *Geschichte, Charakter, Sitte und Gebräuche der nordamerikanischen Indier* (Zgodovina, značaj, šege

in običaji severnoameriških Indijancev), napisano v nemščini (izšla v nemščini in slovenski priredbi v Ljubljani 1837), je svetu predstavil Indijance. S slovnico *Theoretical and Practical Grammar of the Otchipwe Language* (Teoretična in praktična slovnica očipvejskega jezika, izšla 1850) in s slovarjem *A Dictionary of the Otchipwe Language* (Slovar očipvejskega jezika, izšel 1853) je postavil »večen spomenik misijonarskemu jezikoslovju«, je zapisano v ponatisu slovarja iz leta 1992 (izšel pri Minnesota Historical Society Press), ki obsega 422 strani in ima zdaj naslov *A Dictionary of the Ojibway Language*. Kot pravi v uvodu John D. Nichols, so evropski misijonarji napisali na stotine slovarjev in slovnice severnoameriških jezikov kot priročnike za svoje delo, vendar je »le malo tako uporabnih in trajnih, kot je Baragov.« Med obiskom sobe v Marquette, kjer je Baraga umrl, pa je Lenora McKeen rekla, da Indijanci ta slovar in slovnico še vedno uporabljajo. Poudarila pa je, da to niso Indijanci iz gozdov ob Gornjem jezeru, ampak izobraženi ljudje.

Se nadaljuje

S kolesom v Kelmorajn

Dolina Rena učbenik zgodovine

*Naša četica kolesari
strumno in veselo,
drug za drugim v ravni vrsti
zdaj se peljemo ob Renu.
Marjan nam načrt pripravi,
da pater lažje se na pot odpravi.
Tomo spet »oktane« nudi,
Joža pa se že s kolesi trudi.
Rudi nam pomaga hišico voziti,
da b'se mogli ob prihodu
malce odpočiti.
Joža, Janez že hitita
kosilo nam pripraviti,
me pa komaj čakamo
kaj bo za pospraviti.*

Takole so se ob slovesu v Kölnu dekleta Mihaela, Alenka, Marinka, Danica, Špela, Kristina, Jelka, Aneta, Romana in Damjana zahvalile fantom za njihov prispevek k uspešno končanemu kolesarskemu romanju v Kelmorajn. Skupina petnajstih kolesarjev na čelu s patrom Petrom in voznikom spremljevalnega vozila Rudijem je v prvi polovici septembra leta Gospodovega 2014 obudila staro slovensko romarsko pot

v Kelmorajn. Vse do sredine 18. stoletja so namreč Slovenci vsakih sedem let romali k zlati skrinji v Köln am Rhein, v kateri so relikvije sv. treh kraljev, potem pa je cesarica zaradi pretepa in požiga deželne mesta Landshut na nemškem Bavarskem romanja prepovedala.

Kolesarska družina Društva prijateljev Svete dežele se je zadnji avgustovski ponedeljek odpravila na potovanje ob reki Ren (nemško Rhein). 1320 km dolga reka je že iz predrimskih časov pomembna vodna pot. Razteza se preko ozemlja petih držav: Švice, Avstrije, Nemčije, Francije in Nizozemske in je v pomembnem delu tudi mejna reka. Izvira v švicarskem kantonu Graubünden, na Nizozemskem pa se v široki delti izliva v Severno morje. Rimljani so na svoji osvajalski poti proti severu ob njej zgradili številna mesta in utrdbe. Nekatera od njih še danes kažejo sledove te velike civilizacije, ki predstavlja temelj današnje evropske podobe.

Blagoslov pri Sv. Fridolinu

Prvo noč smo kolesarji, razen potnikov v spremljevalnem vozilu, prespali v nekdanji sirotišnici v avstrijskem mestecu Feldkirch, nedaleč od Bodenskega jezera. V Marijini romarski cerkvi na vzpetini nad

mestom je p. Peter daroval sv. mašo, v kateri smo se priporočili Mariji za varstvo na naši poti. Po maši smo v hladnem in deževnem vremenu zajahali kolesa in se odpravili na pot. Čudno. Doma v takem vremenu še pomislil ne bi na kolesarjenje, tu pa nas v žaru pričakovanj dež ni posebno motil. Kmalu dosežemo obalo Bodenskega jezera, ki je tretje največje v srednji Evropi. To ledeniško jezero je dolgo 63 km in široko 14 km, največja globina je 254 m. Zaradi ugodne klime in številnih možnosti za turizem in šport ga imenujejo kar nemško morje. Skozi jezero teče reka Ren. Prenočišče imamo rezervirano v mestecu Romanshorn na švicarski obali, kjer nam Jože in Janez pripravita okusno večerjo.

Naslednji dan je naš prvi cilj mesto Konstanz na koncu Zgornjega jezera (Zgornje jezero s Spodnjim povezuje 4 km dolga struga Rena). Najpomembnejši dogodek v preteklosti je bil koncil v Konstanci (1414–1418), na katerem je bil izbran edini papež na nemških tleh. Na koncil so povabili tudi češkega »heretika« Jana Husa in ga kljub obljubam o njegovi varnosti tu umorili. Zanimiva je 9 m visoka skulptura Imperia, pri kateri naredimo eno prvih skupinskih fotogra-

fij. Zvečer si poiščemo prenočišče v stari graščini Laufen na pečini nad Renskimi slapovi. Sem prihajajo množice turistov, ki si ogledujejo mogočno vodno maso, ki se preliva preko skalnega roba.

V nadaljevanju poti po švicarski obali jezera se ustavimo v Stein am Rhein. Srednjeveško mestece nas očara s poslikanimi fasadami, cerkvijo sv. Janeza in samostanom. V bližini mesta je sredi reke majhen otoček, ki je povezan z obalo z ozkim lesenim mostom. Mi veselo zapeljemo s kolesi na most, na drugi strani pa domači pater vije roke nad hrupom, ki ga povzročamo. Kolesa odpeljemo nazaj na rečni breg. Na otočku imamo v samostanu sv. mašo v cerkvi. Marinka, ki vedno raziskuje bolj kot ostali, odkrije pred cerkvijo velik labirint, simbol miru in bistva.

Na poti proti Baslu ponovno neopazno vstopimo v Nemčijo. Odprte meje so gotovo velika pridobitev, ki jo je prinesla združena Evropa. V zdraviliškem mestecu Bad Sackingen nas je očaral najdaljši evropski pokrit lesen most, ki vodi preko Rena. Tu si ogledamo še baročno cerkev sv. Fridolina, ki je tu v 14. stol. zasnoval več samostanov.

*Se nadaljuje
Marjan Bajt*

Christian Gostečnik OFM

INOVATIVNA RELACIJSKA ZAKONSKA TERAPIJA

Inovativna relacijska zakonska-paradigma temelji na premisi, da partnerja drug v drugem prebudita najmočnejše vzgibe privlačnosti in strastna čustva ljubezni, ki ju vodijo v zakonski odnos. Pozneje pa si prebudita tudi najstrašnejše konflikte, ki sta jih nekoč že doživljala v svojih izvirnih družinah, in to vse z nezavednim namenom, da bi se tokrat ta primarna drama razrešila. Relacijska zakonska terapija zato na tem področju postavlja nov mejnik razumevanja in drugačen pristop k terapevtski praksi, saj trdi, da zakonski konflikt prinaša novo možnost za kvalite-nejši odnos.

format 14 x 20 cm |
obseg 408 strani | cena 18 €

NAPOVEDUJEMO

Generalna postulatura OFM
SVETI IN BLAŽENI MANJŠI BRATJE

Molitvenik
ANGELSKI ROŽNI VENEC

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Francišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

<http://ofm.rkc.si/zbf/>